

MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1940 MÁRC. 1

Herceg ESTERHAZY LASZLÓNÉ

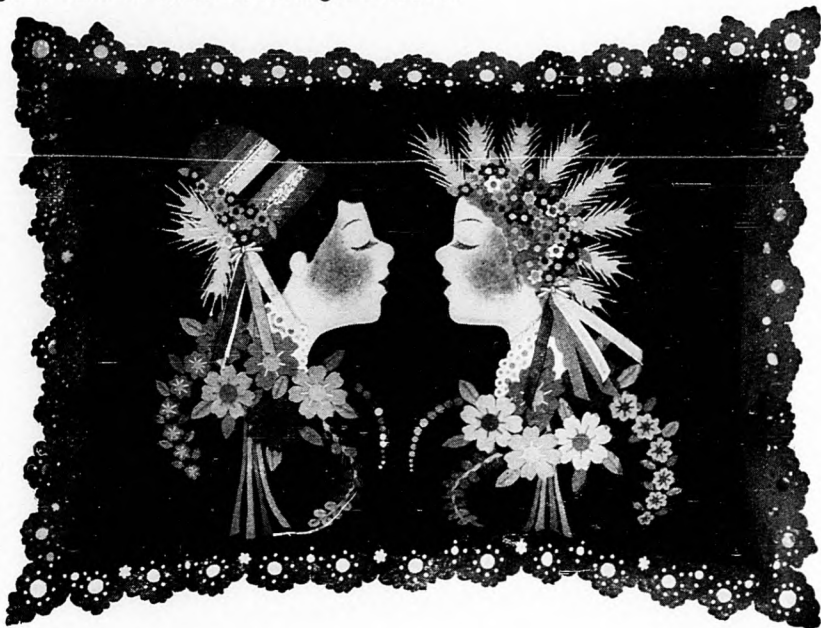
Mélyen tisztelt Előfizetőink!

Mult év december hó 10. számunkban egy rendkívül szép, színpompás, magyaros díványpárnát mutattunk be olvasóinknak, amely megérdemli a fokozott érdeklődést és az elragadtatás tet-szésnyilvánítását. Általános kívánságra ennek a díszpárnának a megvásárlását, mint legújabb akciónkat, az ismert kedvező fizetési feltételek mellett lehetővé tettük, hogy azok is megszerez-hessék, akiknek az egy összegben való kifizetés nehézséget okozna.

A díszpárna teljesen készen, tiszta tollal töltve, vidékre postán, portómentesen küld-ve, Budapesten házhoz szál-lítva: 21 pengő. Az összeg 2—3—4 pengős előleges részletekben is fizethető. — Amikor a teljes ár (21 pengő) kiadóhivatalunkba befolyik, a kész párnát azonnal le-szállítjuk a rendelő által megadott címre.

Az eredeti díványpárnáról készült fényképfelvétel, me-lyet újból bemutatunk, a szí-neket nem, csak a finom ár-nyalatokat adhatja vissza. Ezért azok részére, akiknek nincs módjukban az eredeti párnát megtekinteni, néhány szóval leírjuk a matyóleányt és fiút díszítő ragyogó színek pompáját. Ezután mindenki elképz-elheti, hogy a pazar színezésű párna ezerszer szebb a valóságban, mint a fényképről készült le-nyomaton.

A párna hátlapja karminvörös filcanyag. Oldalrészeit csipkeszerűen kivágott minták díszítik és mint keret fogja körül a párna első, fekete filc lapját, melyből úgy domborodik ki a két ünnepi díszben pompázó alak, mint egy festmény. A matyóleány fején tündöklök az aransárga búzakalászból, piros, sárga, kék, fehér, zöld virágokból összeállított párta, melyet piros, sárga, fehér, zöld selyem-szalagokból kötött csokor tart össze. Közöttük aranybaszított kis nemzetiszínű csokor. Fehér ruhá-ját rózsaszín, lila, sárga, piros és kék filcből készült virágok tarkasága borítja. A matyófiú kürtő-kalapja zöld, rajta nemzetiszínű, kék, piros, sárga szalagok, széles aranyhímzés s folytatásul a kalap zöld széle fejezi be. Aranybúzakalász, tarka virágok és többszínű lelógó szalagok pom-páznak rajta. Az ingét ugyanolyan sokszínű virágrátét díszíti, mint a leány ruháját. Mindkét fej arca természetes színű, hűen hasonlít az élő archoz. A remek kidolgozású párna dísz minden úri otthonnak. Sajnos, mindössze csak 500 párna elkészítéséhez szükséges anyag áll rendelkezésünkre. Ezért arra kérjük kedves olvasóinkat, **rendeléseiket szíveskedjenek mielőbb feladni**, hogy biztosíthassuk a további anyagbeszerzést, nehogy később ne legyen módunkban.

Teljes tisztelettel

a MAGYAR NŐK LAPJA KIADÓHIVATALA

MAGYAR NŐK LAPJA

II. ÉVFOLYAM 7. SZÁM

BUDAPEST, 1940 MÁRCIUS 1

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár: Magyarországon egész évre, egy darab előrajzolt kézimunkával együtt, 24 P. Félévre 12 P., negyedévre 6 P. Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Svájcban és Olasz-

S Z E R K E S Z T I

P A P P J E N Ő

országban: egész évre 30 P., félévre 15 P., negyedévre 7.50 P. Szlovákiában: egész évre 180 Ks., félévre 90 Ks., negyedévre 50 Ks. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei. Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 pengő. Egyes szám ára 80 fillér.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7. II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42

Feleségek frontja

Irta Papp Jenő

Jóindulatú kíváncsisággal sokan azt kérdezik tőlünk, hogy mit akarunk annyi ragyogó írással, mint amennyi a Magyar Nők Lapja hasábjain megjelenik? De még többen leveleznek velünk, száz és ezer asszony és leány, akik ujjongva fedezik föl azokat a szépségeket, amelyeket ez az újjászületett folyóirat tár föl előttük. Mi lenne velünk, mélyen tisztelt Hölgyeim — és hová sülyednénk, ha ebben a vajdó világban a szellemet és a nők szívét is martalékul engednők át a különböző anyagkorlátozásoknak? Nem tehetjük meg, hogy a babkávékor kedvéért feladjuk a feleségek frontját, ahol még minden anya és minden csodálatos ifjú leány álmokat őriz és a csillagokra gondol. A megfogható és elpazarolható materiák sivár világában tényleg bekövetkezhet a burgonyahiány, megtörténhet a tojás-szűke s korlátozhatják a kenyér színét is, kivonva belőle a lánglisztet. Pincénkben kevesebb lehet a szén, fogytán a kokszt s nehézségek támadhatnak a fafűtés terén is. Mindezek a zavarok nem nyujtanak jogcímet arra, hogy a költészetre és irodalomra éhes fényes lelkeket is koplalásra ítéljük és súlyos nélkülözéseknek vessük alá őket. Éppen ellenkezőleg: nekünk az a szerény nézetünk, hogy amikor hiány van vászonanyagokban, vasban, fémekben, rizsben és teában s mikor a testi táplálkozás bizonyos korlátok közé szorul, éppen akkor kell brilliáns kosztot adni a léleknek, hogy a szellemi élelmiszerellátás pótolja és ellensúlyozza a fizikai nyomorúságokat. Ezért ontjuk a fogékony és igényes nők nélkülözö frontja felé Zilahy Lajos mélymeleg elbeszéléseit, Márai Sándor fölényes és szabad szárnyalásait, Bókay János bókjait, Hunyady Sándor messze kéklő kastélyait és vadvirágszagú szerelmeit. Minden olvasónk megérzi, hogy milyen csillogó asszonyi lélek röpdös Ignác Rózsa sorai fölött, mennyi női küzdelem húzódik meg Mezőssy Mária felvidéki selyembeszótt szavai mögött. Nincs munkatársa a Magyar Nők Lapjának, aki meg ne kapta volna a figyelmeztetést, hogy amint ezekre a hasábkra bekerült, tagja lett a magyar toll és a magyar szív testőrezredének. Kisebbség és nagyobbak, könnyű mesélők és aranyvértben felvonuló szépírók, esztéták és lírai lantverők hatalmas kórusba állnak össze, hogy hangjuk és himnuszuk túlszárnyalja a rengeteg esendő ember baját, legyűrje a hiányok és korlátozások átkozott szenvedését. Nem tőrjük, hogy a vérözön és az ágyúörgés elnyomja a szépség dalát. Nem fogadjuk el, hogy nekünk is megalkuvást diktáljon a hitvány anyag.

Mi rendületlenül tartjuk a feleségek forró frontját, amely mögött ott reménykedik a család, ott hisz a zendülő tavaszban az ifjúság s ahol fáradt fejét lehajtani akaró férfi is meg-megjelenik. Kizárjuk ebből az örökszép birodalomból a kóklerek, a csepürágók és tandler-tollak nyüzsgő handléit, akik olesó portékával szeretnék ma megmételyezni a magyar nő lelkét. Azért szedjük

össze a ragyogó írók ragyogó írásait ilyen kosárszámra, hogy megmentse a magyar női olvasók milliós hadseregét a jövő számára. Nem engedjük meg, hogy a pótkávéval egyidejűleg irodalompótlékot is kénytelenek legyenek lenyelni. Ami sugárzó erő van e nemzet költőiben és művészeiben, azt a feleségek frontjára irányítjuk, az ő családi asztalukra tesszük le, hogy rajtuk keresztül energiát öntsünk a csüggedő férfiakba is. Nem lesz mindig ilyen dúlt az élet és nem kószál mindig a küszöbök előtt a katasztrófa. Elérhető időn belül ott susog a láthatáron a nyugalmas élet, tündéri tájaival s csak a tunyák és tepedtek térde rogyadozik, mert táplálékuk pillanatnyilag rosszabb s mert testükön rongyoknak és súlyoknak érzik a kor gondjait. Mi nem felejtsük el — mélyen tisztelt Hölgyeim — hogy a női szív a szépség és forróság kiapadhatatlan tartaléka. Szent ligetben él a nő. Rejtegeti és ápolja mindazt, ami nekünk is szent, szép és halhatatlan. Ünnepi perc az, mikor szolgálatára siethetünk. Fölvesszük legszebb ruhánkat és kézbe-kapjuk: legszebb tollunkat.

Ez az ékes toll a Magyar Nők Lapja ma, fegyvere a szellem és az írás élcsapatának. S minden daloló tehetséggel lovagja annak a fényes frontnak, ahol a feleségek vivják ma emberfeletti harcukat.

HONVÁGY

Irtta Fóthy János

(Amikor látta, hogy hasztalanul próbál elaludni, fölkel, íróasztalához ült és elkezdte írni ezt a levelet):

Kedves István!

Azzal kellene kezdenem, hogy ne csodálkozzék, amikor ezeket a sorokat olvassa. Ha mégsem ezzel kezdem, csak azért van, mert egyáltalában nem valószínű, hogy Maga ezt a levelet olvasni fogja, egy asszony, keserűségében, sokszor ír olyan leveleket éjszaka, amelyeket reggel összetép és azt hiszem, ez lesz a sorsa ennek a levélnek is.

De mondjuk, mégis elküldöm, — mit akarok vele? Nem gondolkozom rajta, mert ha gondolkozom, akkor még addig sem jutottam volna el, hogy ma papírra vessem, amit eddig elintéztem azzal, hogy jól, alaposan kisírtam magam... ebből láthatja, hogy panaszkodni jövök Magához és azt sem bánom, ha Maga most, egy kis csöndes elégtétellel, azt mondja magában: előre tudtam... Igen, de hol is kezdjem tulajdonképpen, hiszen annyi mindent kellene mondanom? És egyáltalában: hol kezdődött az egész?

A nászutam gyönyörű volt... bocsasson meg, hogy ezt ilyen kegyetlenül kimondom, de hiszen most egészen ösztönének kell lennem Magához, vagy semmi értelme az egésznek. És különben is, Maga tudja legjobban, milyen szerelmes voltam, amikor elhagytam Magát és Gabi felesége lettem... utólag és még egyszer köszönöm a lovagiasságát, megértését, István, amellyel egykezett meggyorsítani, megkönnyíteni a válásunkat és az én új boldogságomat.

Egyszóval, a nászutam gyönyörű volt... Velencében néha azért Maga is eszembe jutott, az első nászutam, amely, ha nem is adta a boldogságnak ezt az ismeretlen, kimondhatatlan mámorát, mégis, higgye el, annyi szép pillanattal véste magát a szívembe. De nem akarok érzelelni, izléstelenség volna és tapintatlan. Gondolhatja, István, most kevesebbet jártam múzeumokba és templomokba öreg képeket nézni, annál többet táncolni és fürödni a Lidóra... és képzélje, a Mercerián, az egyik kirakathán, ma is ott van annak a gyönyörű aranyárga selyemkendőnek a párja, amelyet Maga mindenáron meg akart nekem venni, de én nem engedtem, mert tudnára volt... emlékszik? Most is megálltunk előtte, megcsodáltam, aztán bementünk a boltba, Gabi néhány ingre való selymet vásárolt magának.

Aztán ez is elmúlt, ez a három boldog hét, ott Olaszországban és hazajöttünk. Egyelőre Gabi legénylakásába költöztünk be, nagyon szép és nagyon modern kis lakás, Magának bizonyára nem tetszenék, István, tudja, olyan túlságosan világos és merev az egész, olyan, mint valami üvegkálca, hiányzik belőle az a kellemes puhaság, az a meghitt otthonosság, amelyet úgy szerettem a mi... a Maga régi lakásában. Amikor mi ketten, Maga, meg én, hazaérkeztünk a nászútunkról, az egész lakás tele volt virággal, de tudja, Gabi nem nagyon szereti a virágot, legalább is a házvezetőnője azt mondja, talán csak azért, hogy kímélje a lakást és önmagát, elviselhetetlen egy teremtes... erről jut eszembe, mit csinál a jó, öreg Treszka, beszél még rólam, vagy haragszik rám? Dehát most veszem észre, írok, csak írok és még semmi lényegeset sem mondtam eddig. Vagy nincs is lényegesebb mondanivalóm? Így van ez talán minden szerelmi házasságban, csak az a baj, hogy Maga túlságosan elkényeztetett engem? Akkor bizonyára nem is Gabi a hibás, hanem Maga, vagy én... ki tudja?

Hűszéves voltam, mikor a Maga felesége lettem, Maga harmíchat volt, most huszonöt éves vagyok, Gabi harminc... mindketten elkényeztetett gyermekek vagyunk csupán, őt az élet, az asszonyok, engem Maga kényeztetett el. Én szeretem Gabit, Maga tudja a legjobban, István, mennyire szeretem, hiszen ettől a szerelemtől Magának kellett a legtöbbet szenvednie. Én szeretem Gabit, de látja, valahogy minden másképp van, mint azelőtt volt, amikor még a Maga felesége voltam.

Nem tudom, mi az, de a múlt héten, egyik este, Mariskákkal találkoztam. Moziban voltam Gabival és az előcsarnokban egyszerre egymás mellé sodródtunk. Én oda akartam menni hozzá, de Mariska elfordította a fejét és elvonszolta az urat, — haragszik rám, vagy csak tapintatból csinálta Mariska... én nem tudom, de nekem nem is ez fáj, hanem az, hogy eszembe jutottak azok a régi kedves esték, amikor Magával voltam moziba és utána Mariskákkal és néha az öreg Horváth doktorral elmentünk egy csöndes kávéháza vagy egy pohár sörre valahová... mennyit nevetünk és utána olyan jó volt hazamenni, lefeküdni, kicsit beszélgetni, olvasni az ágyban... Most ez valahogy kiesett az életemből... Gabi vagy nagyon álmos már mozi után, vagy mindenáron táncolni akar menni valami mulatóhelyre, nála sohasem tudja az ember.

De nem akarok én Gabira panaszkodni, ments Isten, nagyon kedves és aranyos is tud lenni és vannak pillanatok, amikor azt hiszem: mégis boldog vagyok. Csak éppen, tudja, István, más mint Maga volt, egészen más, hogy is mondjam? Például, hogy épp a mozi-nál maradjunk... emlékszik, van az a reklámfilm, azzal a furcsa, indulószóval muzsikával és mi, Maga meg én, szünet végén, amikor elszívtuk a cigarettánkat, véletlenül mindig akkor mentünk vissza a nézőtérre, amikor ezt a reklámt vetítették és Maga mindig nevette mondta: ez a Mus-Mus bevonulási indulója... ezt nem bírom hallani többé, ezt az indulót, igaz, hogy Mus-Musnak sem nevez már senki, csak Maga nevezett és a barátaink, akik Magától tanultak. Néha amikor egyedül vagyok, halkan mondom magamnak: Mus... úgy, ahogy Maga szokta mondani.

És csupa ilyen apróságok, tudjaisten, talán nem is fontosak, csak éppen... hogy mondjam el?... hiányoznak néha. És most, nem bánom, ha azt mondja is: úgy kell nekem... megvallom: a féltékenysége is hiányzik, amelytől valamikor annyit szenvedtem. Sohasem tudtam megérteni: mi az, féltékenynek lenni. Most már tudom: a szerelem. Most már tudom: nem azt félti az ember, akit szeret, hanem a boldogságát félti és Maga, István, talán diadalmasan nevetne, ha tudná, milyen gyötrelmesen kínoz most engem a féltés, de néman kell viselnem, mert — mint valamikor engem — most ezt a másikat hosszantáná. És Gabi, ha ingerült, kegyetlen tud lenni a végtelkéig, — elrohan hazulról és csak másnap jön haza, például most is, hogy ezeket írom Magának, éjszaka van, három óra és Gabi már délután elment. Pedig úgy ígérkezem, hogy mindent kedvére te-

gyek... mennyit tanultam ebben Magától, mosolygynom kell, ha eszembe jut, hogy sokszor épügy bánok Gabival, mint valamikor Maga velem bánt és úgy látszik, őt ez a gyöngédség épügy idegesíti, mint — megvallom — engem néha a Maga gyöngédsége. Ma például, fáj a fejem... hiszen tudja, mennyit szenvedek ezekről a tomboló fejfájásoktól. Milyen figyelmes tudott Maga lenni ilyenkor, lefektetett, orvosságot adott, órákig ült az ágyam mellett és olvasott, aztán, ha látta: elaludtam, eloltotta a lámpát és lábujjhegyen átmélt a szobájába és álmomban is tudtam, hánszor jön át éjszaka, megnézni, alszom-e, betakart, friss borogatást hozott... Gabival és egy ismerős házaspárral tegnap színházba kellett volna mennem, utána valami táncos helyre, de pokoli fejfájásom volt, képtelen voltam erőt venni magamon, ezen vesztünk össze, szerinte azért asszony valaki, azért feleség, hogy áldozatot is hozzon a férjéért.

Lehet, hogy igaza van, de Maga nem erre tanított, épp az ellenkezőjére... mégis Maga volna a hibás, István? Nem tudom, nem tudom, csak azt az egyet tudom egyre, jobban, napról-napra jobban, hogy a boldogság, úgy látszik, mégsem az, hogy szeretiünk, hanem az, hogy bennünket szeret valaki. Szeretni, úgy látszik, örökös nyugalanság, félelem, remegés, bizonytalanság, de nyugalom, csönd, biztonság, védtetés csak abban van, hogy mi vagyunk, akit szeretnek. És nekem... kimondom nyíltan, István... honvágyam van, igen, ez a legjobb szó arra, amit érzek, honvágyam van a nyugalom, a csönd, a biztonság és védtetés után... a gyöngédség után... mit tegadjam... Maga után, István... Honvágyam van, mint annak, akit a kaland vágya, a szenvedély elsodort valahova idegenbe és most már soha többé vissza nem térhet oda, ahol elmondhatja a nagy, a csodálatos szót: itthon vagyok...

... A napokban, csupa szórakozottságból, a 9-es autóbussra ültem, hogy „hazamenjek“ és csak amikor a régi házunk kapuja előtt álltam, jutott eszembe... — nem mondtam el Gabinak, biztos, hogy kinevetne, amint abban is bizonyos vagyok, hogy Maga nem nevet ki ezért a levélért és ha érez is valami csöndes kis elégtételt, megéri, hogy ez a honvágy, amely napról-napra erősödik bennem, mennyire kétségbeeszt és reménytelen, mert tudom, hogy most már soha, most már soha többé... (... itt vége szakad a levélnek, az előszobában kinyílt és becsukódott az ajtó...)

Csak könnyem legyen

*Ha a lelkemen öröm rezdül at,
vagy szívemben szenvedés-cke szánt
és homályos lesz lélekablakom...
csak könnyem legyen: — tisztára mosom!*

*Csak könnyem legyen és könnyek között
meaculpázam zárt ajtóik mögött;
a bűn foltját — legyen bármilyen maró —
oldja a könny, ha tiszta, ha forró.*

*Sokszor bele kell lépnem a sárba,
bizony ráfröccsen lélekruhámra;
könnnyel lemoshatom — ez a vígasz —
csak könnyem legyen tiszta és igaz!*

K. RÁCZ IDA

ZILAHY LAJOS

Erről jut eszembe

A budai vendéglőben a cigány az *Everything's gone wrong* kezdetű angol gramofon-nótát játssza a dunári valcer tempójára. Fejünk fölött a falon a kitömött mátyásmadár kiterjesztett szárnyaival mintha megáldaná az aiatta borozó és szivarozó társaságot.

Híjába, a mai Pesten már csak az eldugott és romantikus nevű budai kis vendéglők dohányfüstjében verődik össze néha a régi magyar kvaterka, mely a könnyű és híg bor mellett nekiereszti mesélőkedvét a késő éjszakának.

Ott ül az asztalnál a kvietált huszárörnagy, aki persze már régen civilben jár, aztán ott ül Gusztáv bácsi, akiről senki az ég-világon nem sejtí, hogy miből él, mert se vagyona, se hivatala, éppen csak hogy hallgató és mosolygós tekintetű kövérkés úriember, régi nagy név viselője, aki nagyon szereti a disznótoros vacsorákat és él-hal a rádióért. A mult és jelen szenvedélyei keverednek benne. Aztán ott ül egy sovány, magas, rettentő vastaghangú férfi, ebbe a vendéglőbe jár már tíz esztendő óta; a tulajdonos, valami tévedés folytán, tíz esztendő óta nagyságos igazgató úrnak szólítja, pedig se nem nagyságos, se nem igazgató, mert méltóságos úr és kamarás, valamikor dúsgazdag földbirtokos.

Beszélgetek.

A magyar ember, ha fehér asztal mellett borozgat a barátjaival és anekdotázik, elgondolkozva forgatja ujjai közt a poharát, száján még az előbbi történet mosolya fénylik és azt mondja: — Erről jut eszembe... A francia mindig kissé patétikus bejelentéssel kezdi az anekdotáját: — Une petite histoire! Az angol előbb nagyot hallgat és mingyárt belevág a mondókájába. A német így kezdi: — Ich hab' einen vortrefflichen Witz gehört! Mingyárt jól megdicséri. A magyar csak ennyit mond: Erről jut eszembe. És egymásból szövi a történeteket, mint a tarka hímet.

De hadd adom át a szót a huszárnak.

— Fiatal hadnagy voltam. Galiciában volt a garnizon. Egyszer csak azon vettem észre magam, hogy már a fülem sem látszik ki az adósságból. Írok az apámnak, semmi válasz. Megint írok, arra aztán megszólalt az öreg, irt egy goromba levelet, de egy vasat se küldött. A harmadik kétségbeesett levelemre aztán elküldte a pénzt. Pénzeslevélben. Ezer forintot küldött, száz darab vadonátú veres tízforintos volt a levélben, zöld papír-pántlikával átkötve, amelyre rá volt írva: Osztrák-Magyar Bank — 1000 forint. A papírszalaggal átszorított pénzesomót beletettem a zubbonyom felső zsebébe, mint egy noteszt. Gondoltam, majd holnap nyakamba veszem a várost és kifizetem az adósságaimat. Aznap este elmentem a kávéházba. Jó érzés az, barátom, mikor az ember fiatal huszárhadnagy és egy ilyenféle csomagot érez a zsebében. Odaintettem a cigányt, két ujjal belenyúltam a zubbonyzsebembe és átnyujtottam neki egy veres tízforintos. Egye meg a fene, marad még ott elég. Nem akarom részletezni a dolgot, három napig a csizma se ment le rólam, nem is tudom, mi minden történt velem, arra homályosan emlékszem, hogy így két ujjal nagyon sokszor nyúltam bele a zubbonyom felső zsebébe. Mindig egy-egy tízforintos. A negyedik napon, késő délután a kvártélyomon ébredtem föl. Rettenetesen fáj a tejem. Felültem az ágyban és lassankint eszembe jutott, hogy kicsoda örültséget követtem el. Az ágyam mellett ott állt a szék, a szék karfáján ott volt a zubbonyom. Világos, hogy tökrézzeg voltam, mikor hazajöttem és a legényem vetkeztetett le. Kinyujtoltam a kezemet a zubbony felé; két ujjam óvatosan ereszkedett a felsőzsebbe, ahol a pénzesomó állott. Urísten, maradt-e benne valami?

Boldogan rántottam el a kezemet: a két ujjam papirost érzett! Papirost! Tehát legrosszabb esetben egy tízforintos még maradt. Lehet, hogy több is maradt, de erről most nem akartam tudomást venni. Ráérek majd holnap számot vetni a helyzetemmel. Most már úgyis mindegy. Gyorsan felöltöztem, megborotválkoztam és elmentem egy hölgyismerősömhöz, akibe szerelmes voltam. Gondoltam, ez után a szörnyű háromnapos duhajkodás után szépen, finoman, szerényen megvacsorázom vele kettesben. Hadd legyen még egy jó estém. Utána jöjjön az özőnőv.

Leültünk vacsorázni. Egy üveg pezsgőt is rendeltem. Úgy számítottam, hogyha a legrosszabb esetet veszem és csak egyetlen tízpengős maradt a zsebemben, akkor is kifutja belőle a számla. Vigyáztam, hogy túl ne lépjem a tízpengős határt, mert a hölgy előtt kínos lett volna a dolog, hogy a pincérnek egy vagy két forinttal adós maradok.

Mikor tehát elfogyott a pezsgő, csengettem a poharamon.

— Fizetni!

A főpincér letette elébem a számlát.

Nyolc forint negyven krajcár.

Két ujjammal a legnagyobb lelki nyugalommal benyúltam a zubbonyom felső zsebébe és kihúztam — a zöld papírszalagot.

Tízforintos nem volt benne egy fia se.

(1915)

PAPP JENŐ újra a mikrofon elő állt

Határokon innen és határokon túl száz- és százezer hallgató sürgető kívánságának tett eleget Papp Jenő, a Magyar Nők Lapja főszerkesztője, mikor engedett a rádiótársaság megfizető meghívásának és február 25-én újra a mikrofon elé állt. Örömmel közöljük tehát mi is a Magyar Nők Lapja kedves előfizetőivel, hogy Papp Jenő ezután minden második vasárnap újra beszél s folytatja azokat a rádiókrónikákat, amelyekkel országos nevet és fiztetést szerzett magának. A silentium alatt, míg nem beszélt, a Magyar Nők Lapja hasábjairól szólt a magyar nőkhöz s mi tudjuk csak igazán, hogy e szünetben hány és hány levélben reklamálták tőle, hogy miért nem hallatja szavát a mikrofonon át is, mikor éppen ezekben a válságos időkben volna nagy szükség az ő emelkedett gondolkodására és szárnyaló szellemére.

Ennek a passzivitásnak most maga a magyar rádió igazgatósága vetett véget s visszahívta előadó-művésze közé azt a Papp Jenőt, akit az egész magyarság szívébe zárt, aki a rádiókrónikákkal tökéletesen új, modern és egyéni műfajt teremti s akit a hosszú szünet alatt — bár kiváló tehetségek próbálkoztak vele, helyettesíteni nem sikerült. Olyan sikere ez a magyar szépprózának, az érző és gondolkodó művészetnek, hogy joggal állíthatjuk: örömről kettes, mert a mi hatalmas táborunk ezután is magának vallhatja Papp Jenő tollát és cikkei, állásfoglalásai és véleményei továbbra is a Magyar Nők Lapjában jelennek meg, mialatt az élő szó melegeivel előadott beszédeit a rádió át fogja élvezni a meg-nagyobbodott Magyarország.

A világ bölcsesége

Kína:

Az az ember, aki ismeri ostobaságát, már csupán félig ostoba.

Görög:

Az okos embert csak az érdekli, ami hasznos, a bölcslet pedig csupán az, ami lényeges.

Arab:

Akinek nincsen anyósa, az a feleségét szokta elpáholni.

Perzsa:

Aki barátai ellenségével békét köt, meg bántja ezzel a barátait.

LIDÉRCNYOMÁS

Hajnali három óraker Odette Auberive már nem bírta ki azt a borzalmas félelmet, mely az éjszakai csendben fojtogatta.

Szobájában égett a kis lámpa, mert a sötétségtől is félt. Most fölkel, szinte gépiesen igazította meg a tükör előtt a hajfürtjeit, egy kis püért rakott fel, hogy elrejtse az éjszakai könnyek nagyon is látható nyomain. Azután magára kapott egy könnyű hálóköpenyt, mely elragadó testének formáit csak még jobban hangsúlyozta és átment a szomszédos szobába.

Ez férje hálószobája volt. Noel Auberive húsz évvel volt idősebb a feleségénél és az asszony kívánságára volt kezdettől fogva külön hálószobájuk.

Odette felcsavarta a kis éjjeli lámpást és megállapította, hogy férje, hiszen mást nem is lehetett elvárni tőle, ilyen alszik. Úgy aludt, mint ahogyan egy gazdag kövér ember alszik, aki nagyon is jól táplálkozik. Most először látott benne Odette valamit mást, nem a bankárt, aki kifizeti a számláit; most először vetette fel magában a kérdést, vajjon ebben a fejben nincsen-e másnyilván érzéseknek is helye, nem csupán annak, hogy örül az ételnek, a bridge-nek és az általa vezetett mindenféle ipari vállalatok jövedelmének... A büszkeség egy fellobbanásával megint vissza akart menni... de félelme nagyon is nagy volt, otmaradt és újjával megérintette az alvó vállát.

Noel Auberive kissé morgott, oldalt fordult, de az asszony még egyszer megkoppintotta. Noel jólébredt és álomtól bárgyú szemmel nézett rá.

— Ébredj! Ébredj! Beszélnem kell veled, — mondta Odette.

— Velem beszélnél...? Ilyenkor?... — dadogta Noel. — Jól van, gyermekem, jól van, már hallgatok.

Felült ágyában és ránézett a feleségére azzal a csendes alázattal, mely annyira fölingelte Odette-et.

— Most hagyj beszélni és ne szakíts félbe, — kezdte Odette idegesen. — Az életemben valami borzalmas megy végbe... Úgy van, az életemben... veszedelemben vagyok...! — Veszedelemben?

— Hadd mondjam végig, úgyszólván nagyon nehezemre esik. Igen, veszedelemben... Lopás történt... és ez engem talán hírbe hoz... Michel-ről van szó... igen, róla, Michel Ferranne-ról, a rokonomról... Úgy látom, hogy nem értesz... de hiszen ezt nem is lehet megérteni, ha az ember hallja... Csakhogyan...

Abbahagyta, ujjai egymásba fonódtak görcsösen. Azután hátravetette a fejét.

— Ó a kedvesem. A kedvesem, amióta visszajött a gyarmatokról, három esztendeje. Fiatallány koromban szerettem. Ha gazdag lett volna, elmentem volna hozzá feleségül... Most, amikor asszony vagyok és ő a kedvesem, sajnálom, hogy mégse mentem hozzá, bár szegény volt... Boldogabb lettem volna...

— Tudod, hogy sohase szerettelek, — kezdte hevesebben. — Nem lehet az a férfit szeretni, akihez hozzámegyünk, mert gazdag és mert fényűző életre vágyunk. Azért mégis az volt a szándékom, hogy hű maradok hozzád... de te sohase próbáltál engem megérteni, engem boldoggá tenni...

Megint abbahagyta: amit elmond, az igazságtalan, ezt érezte. Most ezt mondta:

— De most nincsen erről szó. Bűnös vagyok, tudom... De ezzel a vallomással keményen bűnhődöm. Keservesen bűnhődöm ma délután óta, amikor Michel megvallotta nekem, hogy mit csinált. Már megmondtam neked, hogy Michel és én három év óta... Nos, nem volt pénze egy rendes lakásra... elegáns föllépésre... ezerféle kiadása volt, amiről még csak sejtelnem se lehetett... Sohase beszélt nekem anyagi gondjairól... azt hittem, eleget keres azokon az üzleteken, amikor téged képviselt... Néha azt mondta, hogy nyert a börzén... De veszített... helyre akarta hozni és még többet veszített... igen nagy összegeket... ma láttam őt... olyan volt, mint az örült. Megvallott nekem mindent... hamisított... Az aláírástod hamisította... Nem értem meg a dolgot pontosan, de most egy zúszorás kezében van az a váltó és zsarolni akarja Michelt... Michelt is, meg engem is... Botrányt akar csinálni... azt mondja, holnap megóvatolja a váltót és fölkeres téged... Michel nem tud neki fizetni... nekem sincsen semmi pénzem...

— Nyugodj meg, — mondta Noel, — nem akarom, hogy beteggé tedd magad. Vallomásod nem leplez le nekem semmit. Két évvel ezelőtt megtudtam egy névtelen levélből, melyet egy kitett szobalányod írt nekem, hogy te Michel kedvese vagy... A tudósítást megvizsgáltam és igaznak találtam... Ami a hamisítást illeti, nos, a váltót nekem tegnap este, étkezés előtt mutatták be, az aláírást elismertem, az adósságot kifizettem és a váltót szétéptem. Tehát teljesen nyugodt lehetsz.

Odette megdöbbenve nézett a férjére.

— Te... tudad...? — dadogta.

— Tudat és nem óhajtok arról beszélni, vajjon ezért boldogtalan voltam-e vagy sem. Hanem, amit éppen az imént a szememre vetettél, azt, hogy feleségül vetelek téged és a vagyonomon kívül nem volt semmiféle vonzóerőm, ezt én gyakran magamnak is a szememre vetettem. Öreg vagyok, kövér, kopasz, unalmas... nem az én hibám, de nem is

Dáliák a dériben

A nap felhők mögött henyel,
S mint foszló csipkés szemfedél
Borul a völgyre az őszi dér.

Ködharat hull, eső szítál.
A szél garázda kannibál,
Ágakat tördel, bokrot cibál.

Csörtet, vágat a kerten át. —
Legyőzött, tépett katonák,
Halódnak a büszke dáliák.

z. Csukás Irén

a te hibád... megértettem ezt és éppen ezért már régen lemondtam róla, hogy téged kinos gyöngédségekre kényszerítsek. Meghagytam a szabadságodat és megtettem mindent, amit csak tettem, hogy teljesítem szélességedet. Nagyon is szeretlek, semhogy boldogtalanunk tudnának látni. Számomra öröm, ha téged szépek, vidámnak ragyogónak látalak. Mi lett volna, ha elhalmozlak szemrehányásokkal és jelenetekkel? Ahogyan ismerlek, elutaztál volna és én soha többé nem látalak volna téged. Azért inkább hallgattam. Ha ez nem jön közbe, én nem szóltam volna semmit. Nagyon sajnálom, hogy már tegnap este nem mondtam el neked mindent. Ez megóvott volna téged bánatos óráktól. De nem is sejtettem, hogy erről tudsz bármit is...

— Ha megengeded, most aludnám, — mondotta Noel kis hallgatás után, megszokott nyájas-alázatos módján. — És azt ajánlom neked, hogy cselekedj te is így. Jó éjt.

— Jó éjt.

Odette visszaesett szobájába, megint bekezdte ágyába és ezúttal eloltotta a lámpát.

A sötétben megpróbálta hidegvérrel átgondolni a helyzetet. Először is élvezte a biztonság jótévesztését... a magáét és Michel biztonságát is... Meg vannak mentve... Próbálta ezt megérteni, de hiába. Ez a kövér, békétűrő ember nevetéses-e, vagy fenséges? Az önzelen szeretet, a legtisztább és legnagyobb szerető bocsátás hőse — vagy pedig az önző egykedvűség szörnyetege, aki mindent úgy vesz, ahogyan van, csupán azért, hogy meg ne zavarja semmi hétköznapi sárga sivar örömeiben? Nem állt-e bosszut, amikor őt, az asszonyt lealacsonyította? Mert ebben a megbocsátásban van valami megvető... Mindezek a gondolatok nekiugrottak Odette-nek. Hogyan viselkedjék már most ezek után Noel-lel szemben? Hagyja-e abba és ne uralkodjék már ezután fölötte, vagy pedig még csak jobban éreztesse vele az uralmát? Büszkesége rettenetesen megszenvedte, hogy szólt neki...

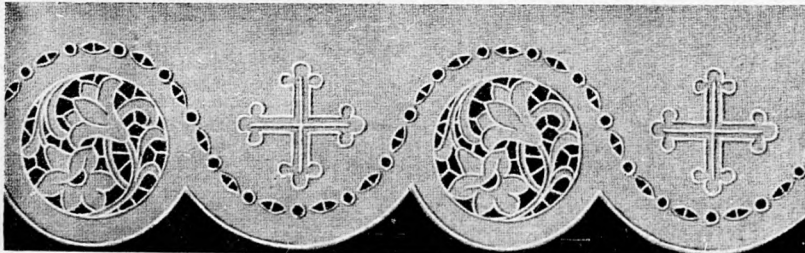
Végre elaludt.

És reggel, amikor viszontlátta férjét, így szólt:

— Az éjszaka borzalmas lidércnyomásom volt, rémes álom. Nem hallottam a szobámban, hogy kiáltozom?

Noel ránézett két másodpercig, azután néhézkesen, békésen, alázatosan felelt: — Nem, én nem hallottam semmit... Hiszen tudod, hogy mélyen alszom...

FREDERIC BOUTET

Riseliő minta oltárterítő díszítésére.

Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában

MEZŐSSY MÁRIA

KISÉRTÉS

Az aratók vízi siklót tettek az ingükbe, hogy hűtse testüket. A pusztai alkonyat olyan volt, akár a lángkatlan. Őrszébet lomhán járt-kelt, mint ernyesztett ijj. Kémlelte az eget. Csak olyan lágy susorgó szél járt a puszta felett. Időnként villámlott, de a vihar még messze tollázkodott. Kint Aklosban a vén Bogdán pontosan tudta, mikor érkezik Jaksza fölé. Jaksza a puszták közepe. Leszállt a sárga homály. A Tiszát messziről inkább csak sejteni lehetett, mint látni. Távoli jegenyek mintha az eget tartották volna. A lomha levegő illatokat kevert. Forró, kesernyés, fanyar ízeket csepegtetett a szájra. — A pusztai kastélyban korai alvóhoz kötölködtek. Lidi kis lámpával végig járta a földszinti vendégszobákat, elhcsátolta láncukról a kutyákat. — A cselédházak ablakaiban sorra kialsó a gyér fény. A kastélyban is csak Őrszébet ablaka világított a szellőre eresztett zsaluk között. Aztán ott is sötét lett. Őrszébet kilépett a magas földszinti tornáca. Óvatosan húzta be maga után a pánatos faajtót. Fialat nyulánk teste, szép arcúle, kis keble szinte nekifeszült a homálynak. Szeme bazsalikus fénnel villódzott. Széles piros szája tikkadtan megnyílt. Rövidujjú, nyitottnyakú sportinget viselt, vásznon lovagló nadrágot és csizmát. A hajlós nádvesszőt ívbe feszítette maga előtt. Lefelé lépdelt a lépcsőn és irányt vett a park elhagyott része felé. — A második kaszálás apró boglyákban, összevonva sötételt itt is, ott is. Levetette magát egyik boglyára. A száraz szóna zizzent és besüppedt alatta. Hanyatt feküdt. Sötét haja elvegyült a szóna szálai között. Hünytt szemmel szívta az esti párárt, mely langyos hullámokkal átmosta teste szöveteit. Lengett valami puha álom és hozzáhozzátódló való között. A f város nem lehetett volna messzebb, de közelebb sem. A puszta nem lehetett közelebb, de távolabb sem. Milliő nesz szüremlett a Tisza felől. A lápon ungtak a békák, fűzes susogott elhalón és nagyon messziről valami parányi síró hang.

Őrszébet arca síróra vált. Jól ismerte ezt a hangot. Aki egyszer meghallja a pusztai éjszakában, akárhol jár a nagyvilágban, nem felejtí el. Így kell hallgatni a szabad ég alatt, szellős földközlemben, a puszta szívére borulva. Az éjjel is átlépte Jaksza-pusztát. Elmélyült az esti hallgatás. Őrszébet óvatosan csukta maga mögött a pánatos faajtót, lábujjhegyen ment fel a falépcsőn. Különösen anyja ajtaja előtt óvatoskodott, de a szüette pallók nyikorogtak. Anyja éber-alvó volt, minden neszre felérezett, vagy talán nem is aludt, amíg Őrszébetet is ágyban nem tudta.

*

Elszenderedett és tüzekről álmodott, melyeknek lángját lopdossa a szél. És borzongó zöld vízről, melyen hullám-hullámra loccsan s fehér tajtékok köpdős. És jégről álmodott, a Tisza jegeről, mely hajlik alatta és csillagokat repszat lábanyomán, mint gyermekkorában. Ő minden porcikájában érzi a veszedelem borzongató tudatát. Őrszébet mindig édesnek érezte a veszedelmet. „Csak a kisujjamat fogja a halál, már boldogabban élek!” A vihar egy hétig várátott magára. Őrszébet akkor is a tornácra várta. A fekete homály felkapaszkodott a látóhatár alá és gyorsan vonult előre. Szétszakadozott s egymás nyomába vágózott, mint megvadult fekete ménes. A Tisza borzongott, elcsőtétült és zúgva hanykódott. Távrolról is félelmesen hallatszott, amint felloccsan a partra és bögve visszazuhan a mederbe. A szél visítva nyargalászott, hatalmas szárnyát szétterítette Jaksza-pusztá felett. Az ég morajlott, mintha óriások öklei követ morzsolnának. A pusztai pásztorok az eget kémlelték. „Gyön a pogány üdöl! Toporog mán Cserháton a ménkül!” A villámfény világolt. Mike, a lovasz kimeresztett szemmel, tátozt szájjal figyelte a füttyjelet: a három éleset egymásután. A ló horkanó hangokat hallatott, rága a zablát és kapart. Mikor elhangzott a füttyjel, megugrott. Őrszébet nyeregbe pattant. A ló tágtult orrcimpával, fehérjével kifelé fordult szemmel, teste finom, remegő izomjátékával nekifeszült a szélnek, mintha szélfoganta volna. Őrszébet arcán a megszállottak mosolya tüközött. Szabadon hagyott haja utána úszott. A szél, az ég, a tavoli víz, a föld, zizegő búzatáblák, a jegenyek, mint hétsípű nád tébolyultan zenéltek s ez a zene ősismerős volt Őrszébet fülelnek. Vagy talán nem a fülel hallgatta?

„Pogány üdöl!” Ha felfelé nézett, az ég felhasadt és megmutatta az Örök Tüzet, az idők végtelenségéig lobogott. Őrszébet nem tudta, hol van? Elragadták? Száll ég és föld között? Istent közelít? A fény küzdött a sötéttel, a sötét elnyelte a fényt s a fény újra meg újra átvillant a sötéten. Őrszébet vágózott szemben az áramló elemi erővel. Aklos közelében egy akácát keresztbe fektetett előtte a vihar. A ló megtorpant. Őrszébet borzongott, mintha a halál szele érte volna. Onnan már csak lépésben haladt a tanya felé és tűnődött...

*

A jaksai kastélyban öreg Lidi a Szűzanya szobra elé helyezte a szentelt gertyákat. Előhozta a Boldogasszony napján szentelt barkaigát is, majd keresztet vetett és kivonult. Őrszébet anyja meggyújtotta a szentelt gertyákat s a téréplem imádkozott: „Oh, szent Szűzanya! Légy közbenjárónk, légy szószólónk, Engeszteld meg nekünk szent Fiadat...” Lehajtott fejlel még sokáig könyörgött Őrszébetért, aki oly okatlan, hogy „Istent kísért a viharban”.

*

A fekete homály közepén fehér csík vonult. A szél felröppent hozzá, felhasította burkát s lezuhogott a jeges fergeg. Sokáig zuhogott a zápor. A Cserhát mögül a látóhatár alján villanás jelölte a vihar vonulásának útját.

Őrszébet aklos tüze mellett megállt. Fáradtan és búsan kecmergett le lovaról, a kantárt Estvánnak vetette. Estván elvezette és gondozás alá vette a párazó lovat. Néhány esztendő óta minden nyáron, minden istenadta zivatár valamelyik pásztorház mellé vetette Őrszébetet. Várt vége volt a tanyán. A pásztorok Őrszébetért is várták a nyarat, mely haza csalogatja a fővárosból.

Fatönkre ült, közel a tűzhöz és szárítottokzt. Vén Bogdán nagy fahasábokkal élesztette a tüzet. Tudta, hogy Őrszébet attól egyszerűben vidám lesz. Mert igen szótlan, mikor megérkezik. Igaz, hogy lihegve és borig ázottan érkezik, de vén Bogdán tudta, hogy szótlanágának nyilván nem az az oka. Más oka van annak! A pásztorok

nem firtatták, csak vidámítás körül szorgoskodtak. Nagyon szerették Őrszébetet. „Jaksai Beke Gábor lányára s nem állal közibéni ereszkedni!” Aldották Istent a viharért. Vén Bogdán már a bogrács körül szorgoskodott. Ilyenkor kített magáért. Sercent a juh-faggyú, pirult a hagyma s csendesen főtt a paprikás. Estván földbe ásta a cserépkorsót s szalmát hamvasztott el fölötte, hogy jól meghíveljen a víz. Mikor a finom fehér, liszes krumpli csaknem szétomlott a paprikás lében, hozzálátták az estebédhez. A juh paprikást gyorsan kell enni, mert hamarosan megfagy a faggyú. Beszédre nem telik idő, különben kész hidegtele az ilyen estebéd. Ezért hát szótlanul ettek. Őrszébet is bicskaheggyel mártogatott, mint a többiek. Ez volt a kívánsága. Pedig vén Bogdán három esztendővel előbb, mikor Őrszébetet egy emlékezetes szép vihar először vetette Aklosra, a legközelebbi mártonkúti vásárról cifra cseréptálcával tért meg. Sokáig a szúr-tarisznya alján tartogatta a vén pásztor, hanem egyszer összetört a tálka. Aztán belenyugodott, hogy Őrszébet a juhkoponyából egyék. Nem értette egészen s mert mégis meg kellett magyaráznia Estvánnak — már csak a tekintély kedvéért is — úgy magyarázta, hogy:

— Gyermekek még a lelköm s *jádzik. Hát mikor Mátyás kerálungk ködöst jádzott? Kún László kerálungk még sátoralján hált... Vén Bogdán tudta, hogy a jaksai kastélyban „szinezüst a porcolány”, söt néme-lyike „színarannyal futtatott”, selyem az ágy és pihe a takaró. Ehetne olyanból, hálhatna Őrszébet olyanon. Majd megint összeszedte a nagy királyok példáját, akik odahagyták a fényes palotát ezüstjével, aranyával együtt, mert koldus ruhájában boldogabbak voltak s a szellős földközlel éjszakában közelebb éreztek magukat Istenhez. Lám a proféták is az Örökkévaló hangját hallották a pusztában. Nyilván Őrszébetke is azért nyargalásza a pusztaságot... Ki tudja?

Estván vállratve előhozta a báránybőr subát, leterítette a tűz közlelébe és fekehelyet ágyazott Őrszébetnek. A léany el-sőbbet csak úgy félkönyökre teámasztott fejlel nyúlt el rajta. A tűz parázslott s jávában bomlottak már a pimpós szikrák. Estván fűzfásipot vett elő. A vizes berkek felöl oda hallatszott a végnélküli szimfónia.

Estván váltogatta a melát meg a frisset. Szelfújta zsíros képe ragyogott a tűzfényben. De váltogatta a sipot meg a citórt is. Magaszerkesztette hangszervolt az is. Szép egyenes nádból tíz is egyisorjába fűzve, mint a borda s mindenken mártonkúti fényes rézhúr feszült. Igazi pusztai hangszerv. Estván tudta, melyik nóta melyiken hangzik szebben, sípon, vagy citórtán? Néha táncra is perdült Őrszébet mulattatására. Körül baktatta a tüzet, lábát a nyaka közé kapdosta és szépen kiverte a verbunkózt tiszser is a levegőben. Hogy szebben szőljön, csilingelőt kötött a bokáira. Néha Őrszébet is bele kívánczolt a táncos fürgetegbe. Vén Bogdán meg a barbár hadakról mesélt, akik valaha ott bujdokoltak a nádak fekete vize között. Mesélt a *diszes pogányokról*, a *formatörök kunokról* is. Megjelölte a helyet, ahol valaha szátraikat verték, aztán hosszan a tűzbe bámult s mélyen zengő hangján dalolt az öreg:

Szól a kokas már. Im mögvirrad már
Zöld erdőben, zöld mezőben sétál

egy madár.

Micsuda madár?
Kék a lába, zöld a szárnya s égöml
oda vár...

Várj madár, várj,
Te csak mindig várj...

Őrsébet éber-álomban hallgatta a dalt. A pillanatok örökkévalósággá bővülődtek, a tér határtalan s ő ebben a határtalan térben követte a kún lovasok vonulását. Látta a fejedelmet s a vezérferfiakat puzdrával a vállukon, lágy bőrből készült alacsonyászárú csizmákkal. Látta sebhelyes szőlfűjta arcukat. Meggyipiros hasított köpenyeiket, melyek lebegtek utánuk a szélben s a szironyos öveken himbált a finomművű tör...

A pusztai ruhájú kún ő — apja szakasztott mása — leszállt a jaksai kastély nagy termének faláról és kísértette a pusztai éjszakában.

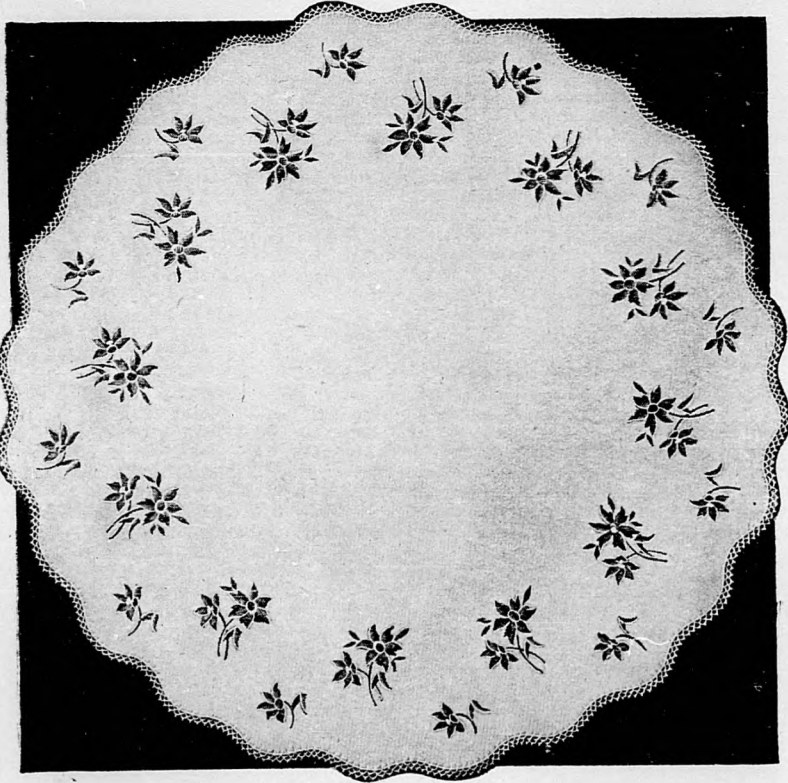
Hajnali fény ébresztette Őrsébetet. Fehér pára emelkedett a füvek, virágok felett. Estván s a vén Bogdán már rég szétszéledtek a legelésző barmokkal. Őrsébet sokáig nézett a felette kitarult napugaras kékségbe. Nyújtózott, majd feltápáskodott a subáról. A subát betette a vén Bogdán kamrájába. Az asztalra készítve egy köcsög frissen fejt tejet talált, felhajtotta s egy szűzmáriás forintot helyezett az üres köcsög mellé, nyeregbe vetette magát s a Tisza felé indult. A ló meglegedetten prüszkolt, nyihogott. Cspipő hajnali szellő lobogtatta Őrsébet haját. Csupa szelidség volt a természet. Nyoma sincs sehol a „pogány üdö”-nek! Együgyű kis dalt dűnnyögött és nevetgelt hozzá. Emlékezetébe ötlött az égi tűzvész. A szél, az ég, a távoli víz, a föld, a zizegő búzatáblák s jegegyék vad zenéje. A vágatózó fekete felhőmènes, a hánykódó Tisza sodra s a villámsújtott fa, mely keresztebe feküdt előtte, mint megfektetült halott. — Szédület ragadta el. Leszállt a lóról s kantárszáron fogva vezette. Haza gondolt s egyszerre oly gyámoltalanul érezte magát, hogy áhitozta, bár apja most rögtön ölbe venné s úgy vinné haza. Úgy érezte, varázslat csalogatta ki otthonából, ahol anyja a térdeplőn érte imádkozik. Csakugyan a halál fogta a kisujját? S ő hagyta magát elragadni. Nagyon aláztatott. Mintha fogadkozott volna is, hogy soha többet. De ez a fogadalom halvány volt, mint a sejtelem, szertefoszló, mint a pára és erőtlén, mintha hamuból való oszloppal támasztaná alá az eget, hogy le ne essen, ha lekívánkozik. Maga sem bízott s az ígéretes gondolatokat elhessegette, mint évek óta már annyiszor. Letörölte a hűvös verejtéket, ami ilyenkor kiült a homlokára, felült a lóra és haza ügetett. Mike a major alatt várta. Tátot szájal hallgatott a fűtylejre, majd lógó karral futott Őrsébet elé s elvezette a lovat.

Őrsébet a léskapun az élősvény között osont be a házba. Tudta, hogy anyja még alszik. Bizonyosan álmatlanul töltötte az éjszakát.

Apjával találkozott. Az megfogta Őrsébet vállát és megrázta, mint férfiak szokták, ha a másik derék dolgot cselekedett. Apja szemében is ott villogott a bazsalikus fény. Arra gondolt, hogy apja érti az elmondatlant is. Milyen kínos, mikor anyja vallatja és vannak dolgok, amiket nem lehet megmagyarázni, vannak erők, melyeknek nem lehet ellenállni s ezt az erőt ő bent, a saját lelkében érzi követelőzni.

Amíg Veron lehúzta a csizmáját, Őrsébet a tükörben arcát kémlelte. Most is riadt volt a szeme, hágyadt és fénytelen. Utána nézett az éjszakának és félelem fogta el. Félte és sajnálta önmagát. És sajnált minden embert.

Ernyedten hagyta magát vetkőztetni. Mikor elfeküdt a fürdő langyos vízében, érezte, hogy minden tagja fáj s oly érthetetlennek és valószerűtlennek látszott, hogy ő: jaksai Beke Őrsébet aklos tüze mellett juh-koponyából, bicskaheggyel mártogatta a vacsoráját és a szabadég alatt hált egy báránybőr subában...

„Színes hímzésű asztalterítő. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában (Teréz-körút 6).

Hóry László LEVELE

A nemrég nyugalomba vonult magasrangú köztisztviselő szabadidejének jó részét sétával tölti. Az öreg úr a kényeszeretlenséget rendkívül ingerült lelkiállapotban tűri. Valamelyik nap útitársat kapott egy régi barátia személyében. Erősen havazott. Amikor már jól megtárgyaltak s megbíráltak mindent, a nyugalmazott főtisztviselő felmármolt egy csomó havat, majd megverte őn szétszórta: «Látod barátom, már ez sem a régi, ez is megváltozott!»

Filov Bogdán, az új bolgár miniszterelnök, aki ismert bizantológus, gyakran megfordult Magyarországon. A miniszterelnököt meleg baráti szálak fűzik egy magyar egyetemi tanárhoz, Felvinczi Takács Zoltánhoz, a kitűnő művésztörténészhez. Az új bolgár miniszterelnök érdekes előadásokat is tartott már Budapesten.

Varga Nándort, a Képzőművészeti Főiskola tanárát az angol rézkarcoló egyesület tagjává választotta. Külföldi művészes számára ritka kitüntetés érte a megválasztással Varga Nándort.

Milkó Gabriellát, Milkó Vilmos egyetemi tanár leányát a napokban vezette el-tárhoz Moskovits Bálint vezérigazgató. Az esküvőn díszes vendégsereg vett részt. Ott voltak többek között: gróf Széchenyi Viktor főispán, Bud János volt miniszter, egyetemi tanár, báró Serbán Iván, a Jeszenszky-család, Johán Béla dr. államtitkár, Szily Jenőék, Alföldy Dezsőné és Tabódy Tiborék.

Milánóban az emberiség tizenhét legnagyobb szellemiségének szobrát fog-nak emelni. Terv szerint egy magyar lóngésznek is helyet szántak az olaszok a gyűjteményben. Petőfi Sándor szobra is ott fog állni Milánóban a legnagyobb-bak között.

Kiss Angyal Ernő neve mind gyakrabban szerepel a magyar filmek alkotói-nak névsorában. A közönség nem is tudja, hogy a kitűnő, nemrég feltűnt zeneszerző, polgári hivatását tekintve, főszolgabíró.

Landauer Eduárd, a Királyi Magyar Automobil Club vezértitkára Berlinbe utazott, hogy a Berlin—Athén között rendezendő nemzetközi autó-túra-verseny lebonyolításáról tárgyaljon. A versenyt a tavasszal tartják és az keresztül fut Magyarországon is.

Szeszits Lajosné, akinek férje a legnagyobb japán karriért futotta be a külföldiek közül, rövid látogatásra haza-érkezett. Varga József iparügyi miniszter egykori asszisztense a japán szemből-benzingyártásnak lett a legfőbb irányítója.

108 esztendő asszony távozott a napokban örökre az élok világából. Az utolsó napja jó erőben, egészségben élt, sőt — mesélik — néhány napja meg-látogatta kórházban fekvő fiát. Amikor bement a kórházba, megkérdezték, hogy kit keres? «A kisfiamat szeretném látni», — volt a felelet. A «kis fiú» éppen most töltötte be 80. születés-napját.

TERSÁNSZKY J. JENŐ

„MADÁRGYLKOS”

A méltóságos asszony mindennap, ha esik, ha fuj, ha csikorog, délelőtt kilenc és tíz között megjelenik elegáns kis fekete szatyorával, egy hosszú-hosszú deszkakerítés előtt. A kerítés egy óriási gyártelepé. A külváros körülbelül itt kezdődik üres telkeivel, sőt mezőivel.

A méltóságának a szatyra tömve van madártelekkel. Morzsával, magvakkal. Fogja és szórni kezdi a kerítés hosszán az eledelt.

A madársereg megrohanja, meglepi az ételcsomókat. Olyik szemtelen veréb a karjára, a fejére röppen a méltóságának. Vagy pedig a szatyrának a peremére és lopni akar a szatyor belsejéből.

A méltósága csudamód boldog ezért a tolakodásért. Szeliden gügyög, mint a gyermekeknek, szárnyas kis vendégeinek.

Majd, mikor már a szatyra kiürült, elszemléli hogyan lakmároznak madárkái.

Ismeri már őket. Ahol ni! Azok a galambok a gyártorony lakói. A verebek a gyáruddvar kis proletárai. A cinkék a közeli akácusból szállnak ide kosztolni a csizkkel, tengelicékkel, sármányokkal, pirókokkal együtt. Fekete és szürke rigók, pláne állandóan ide járnak jölni a gyárüzagatók dicskértjéből.

Rettentő most a hideg. Különösen éjjel. A tél pont a derekán tart. Az újságok rengeteg fagyott emberről írnak nap-nap mellett.

A méltósága ebben a fogcsikorgató hidegben félórával hamarabb jelenik meg a madár-
etető helyen. Felelősségét érezi, hogy most leginkább gyámolítsa madarait.

A nap alig töri át a piszkos, hideg reggeli ködöt. Zuzmara hullott. A lélegzet fehér gomolygokban vlik láthatóvá.

A méltóságának kész szívszorongást okoz, amint megállapítja, milyen elgémberedetten, elkényeszeredetten jelentkeznek az eleségre madárkái.

Már a harmadik, utolsó eleségcsomót is elhittette a deszkakerítés alá a hóra.

Már indul hazafelé. Persze, szokása szerint vissza-vissza néz...

— Mi ez? Gázság! Gyalázat! Főrtelém!

A méltóságát kis hija ájulás környékezi attól, amit lát.

A legmesszibb, az első eleségcsomót szállták meg legjobban az inséges madarak.

Egy nagy bérkaszánya tűzfalának a szöglete meredezik a ködben, szemközt a kerítés végével.

A tűzfal alján két lurkó jelent meg. Egyik kicsike, alig tipegő kölyök. A másik nagyobb kamasz.

Ez nekítámaszkodott a fal szögletének és egy flóbertpuskával célbavette az eleségen nyüzsgő madarakat.

A pukkanásra rémülten röppent föl a madár csapat.

De hogy a lóvésnek sikere volt, azt onnan tudta a méltósága, hogy a két kölyök rohant oda az árván maradt eleségcsomóra a fal mögül.

A nagyobbik fölkap a hóról egy verében vergődő fekete rigót. A kisebbik gyerek egy kimútt galambot csóvál diadalmasan a feje körül.

A méltósága akkorát sikolt a két kis madárgylkos felé, amekkorát csak tüdeje bír.

Erre a két fiú loholt eljele zsákmányával. Eltűnnek a fal mögött, ahonnan kezdetől leselkedtek a madarakra.

A méltósága sir. Kétségbeesés és főlháborodás tépi lelkét. Kétségbesésében és fájdalomban majdnem odaroglik a hóra. De a haragja erőt ad.

— Ezt meg kell torolni! Ezt nem hagyhatom annyiban! Törvényt az állatvédelem!

A méltósága hangosan tanácskozik magával és tipeg sietősen előre.

A kerítés végénél hiányos utcasor kezdődik. Itt már járkálnak az emberek, ebben a pogány téli reggelben is elég sűrűn.

A méltósága több embert megállít. Elregéli nekik a szörnyű gyermekbűntettet:

— Nyomorú fagyosságtól haladó madárkákra puskázni, kérem!... Hát nem az aljas-ság tetestetje ez?...

Egy munkásasszony, egy jobbruhás hivatalnokféle, egy felsőbb kereskedelmista lányka az, akiket a méltósága eddig megfőlított a madárölőkés ügyében.

De sok érdeklődést ugyan nem tapasztalt. Az eset jelentőségét kellő mérvben egyik sem méltányolta.

A munkásnő bölintott rá: bizony, a kölykök rosszak és az övéi maguk sem különbek!

A hivatalnok kijelentette: sajnós, az állatvédelem csak írott malaszt és kár a rendőrséget háborgatni, úgysem tesz semmit.

A kereskedelmista nagylány sietett az órára, mert máris elkésett, tehát nem fordíthatott különösebb szánalmat a madármészárlásra. De legalább közölte a méltóságával, hogy a rendőrszemet okellen megtalálja a következő utcakereszteszénél, ha fel akarja jelenteni a lesipuszkázó gazfickókat.

A méltósága elszánta magát, hogy: igenis odafolyamodik a rendőrhöz a madarak le-
lővése miatt.

Fájdalom: a rend fagyoskodó óre sem tudta kellőleg értékelni a madárpusztítás bűnét.

— Kik azok a fiatalok, akik esetleg tilos fegyverhasználatot az állatvédelmi ren-
deletbe ütköző vétséget követtek el? A nevük, a lakóhelyük szükséges, kérem, arra, hogy megidézteszenek, esetleg elővezteszenek a hatóság elé! — mondta a rendőr.

A méltósága haragja azonban nem lohadt. Ez elég erélyt adott neki, hogy a rendőr intézkedését követelje. Fölfedte kilétét, megnevezte előkelő összeköttetését.

A rendőr engedett végül is. Egy kis körút nem árt a kegyetlen csikorogóban.

A rendőr elindult a méltóságával a madárgylkos kölykök kinyomozására. Véltetőleg abban a bérkaszárnnyában laktak, amelynek tűzfala mögül a madarakra puskáztak. Odaindultak.

A házmeester a rendőr felszólítására készséggel darúta:

— Ezek csak a földszint hárombeli kölykök lehetnek. Ezeknek aztán jó lesz egy kis hivatalos lecke. Van velük bajom elég. De a fegyveres kölyök az az elsőemeleti kilencből való irodatisztnak a fia lehet leginkább. Ezt látom többször olyan kis pukkantóval... Együtt járnak ezek legtöbbit... Tessék csak akár-melyükhöz benézni és puhatolni, biztos úr...

— Jól van! Gyerünk előbb a földszint háromba! — rendelkezett a rendőr.

A földszint három számú lakás szörnyű helyen, szinte az örök sötétség birodalmában volt, a bérkaszárnnya egyik sar-
kában.

A méltósága már attól a büztől majdnem rosszul lett, ami a lakás kinyitott ajtaján csapott orrukba.

Odabenn?

Hát odabenn egy férfi kucorgott egy széken és keserű, csipős dohányfüstöt eregetett. Egy asszony vasalt az asztalon és a vasaló széngaszt árasztott. A sarokban takaréktűzhelyen étel rotyogott és az újabb szag- és párafelhőt jelentett. A szoba mélyén keresztben ágy állott és az ágyon egy fiú feküdt. Képe vörös volt a láztól és hánykódott, lihegett, köhécselt, rémes mélyről.

Az asszony jött a szobából a rendőr elé dadogó rémülettel:

— Mi tetszik?

Mikor megmagyarázták neki, mi történt, az asszony legelőbb átkozódásra fakadt. Odarogott a beteg fiúhoz és öklét rázva kezdte neki ordítani:

— Látod, az Elemér pajtáskodása mit hoz ránk megint?... A fészkes fene ette volna meg.

— Ne bánts! — sikoltotta az asszony felé a méltósága: — Hiszen beteg.

— Igen! — fordult erre vissza az asszony: — Persze, hogy beteg, mert nem tudom benn tartani őket a házban. Ez a legnagyobb csirkefogó mind a négy flam között. Megfázott, úgy, hogy a bőre rá-mehet. Az orvos már nagyon csóválja rá a fejét. Eppen ő rendelte, hogy valami szárnyast szabad csak nékie enni. De honnan vegyek én szárnyast? Az uralm keresetéből? Mikor alig elég kenyerre ennyi száznak... Hát most már meg tetszik talán érteni, minek lövöldözök nekie madarat az Elemér barátja a flóbertjével...

Szörnyűsége problémám!

A rigó és a galamb teteme a takaréktűz-hely fazekában a beteg fiú számára forttyog. A pajtása ezért puffantott sörétjével a méltósága szárnyas védencei közé. Mit lehessen tenni?

A könyörület nem az inségeskedő madárkákra vonatkozik, ha vesztük egy beteg fűcska orvosi rendelemben javasolt táplálására szolgál...

A rendőr szigorúan az állatvédelmi rendeletet és a tiltott fegyverhasználatot kezdte emlegetni.

A méltósága maga kezdte őt csitítani, kérlelni és a háziakat megnyugtanni.

A méltósága másnap és sok napon át a saját konyhájából küldött a földszint háromba szárnyas becsindált levest.

És aztán?... És aztán, hordja tovább szatyrárt a madáreseléssel naponta.

MENNYEI KAPU

Írta Szentgyörgyi Ferenc

Ezen a napon, emlékszem, uzsonnára bivalytejes kávét kaptunk. Katóka csöppnyi két kezével fogta a bögrét, amelynek oldalán — boglári emlékül — egy balatoni vitorlást ringattak a hullámok, én pedig beleharaptam a vajaskenyérbe és teleszájjal súgtam oda Katóknak:

— Siess, megyünk a patakra!

A patak, amely dallamos csobogással ott futott a gyümölcskertünk mellett, szomorúfűzek lombsátrá alatt, ezen a nyáron gyermekálmaink beteljesülését jelentette. Belegázolni kristálytisztá vízbe, sikongani benne, apró halakra halászni és a fenékről különös alakú, márványfehér kavicsot diadalmas ujjongással a napvilágra hozni, több volt ez számunkra, mint játék, szórakozás; a patak és minden, ami vele kapcsolatban volt, nekünk valami felséges élvezetet jelentett. Hogy miért? Egyszerűen azért, mert tilos volt.

— Letöröm a derekadat, ha a patakra mégy! — kiáltott utánam az apám, valahányszor a gyümölcsös felé ódalogtam. — Te is elpusztulsz, mint az öcséd!

Mert az öcsémet a patak ölte meg. A libapásztor-gyerekekkel megfürdött jéghideg vízben, estére már vérvörös rózsák nyíltak az arcán és reggel kísirt szemekkel fölkelte édesanyám, hogy búcsúzzam el az öcsikétől, mert indul az égbe, az angyalok közé. Emlékszem, mindenki sírt a házban, én is sírtam, de én nem azért, amiért a többiek. Sírtam, mert vele akartam menni az öcsikével, angyal akartam lenni én is, különösen, amikor a szakácsnőtől megtudtam, hogy az angyaloknak nem kell iskolába járniuk. De azért a patakot jóideig elkerültem.

Ujra csak akkor fedeztem föl, amikor vakációra első ízben hozták el hozzánk Elek bácsiék Katókját. Katóka kis büszke, dacosszájú városi leány volt és én hiába szedtem elő és mutogattam meg neki a játékszerkeimet, amelyek között volt papírsárkány, gumipuska, fakard, kilótt rézkapszli, pávatoll, verébtójs és egyéb hasonló, nekem rendkívüli értéket jelentő dolgok.

Katóknak nem imponált egyik sem.

Sőt, hiába másztam föl előtte az eperfa legmagasabb csúcsára, hiába csúsztam le a szénakazalról, Katóka csak fölbígyesztette száját, laktopánkás kis lábával átköm-bákomokat rajzolt a porba, mintegy jelzeve, hogy mindez őt nem érdekli. Gondoltam már, hogy kihívom birkózni, hogy hátracsavarom a karját, erre azonban mégse került a sor.

Egyik nap, csatangelés közben ugyanis, eljutottunk a patakhoz. És amikor Katóka megállt a patak partján, amely a föléje hajló szomorúfűzek lombsátrá alatt és a lombok között átszűrődő szikrázó napfényben olyan volt, mint egy ezüstszalag, akkor a kis büszke, dacos szája kettényílt, csöpp fehér kezét kis leányszívére szorította, kerekrenyílt nefelejtskék szemével, szinte áhitattal a hangjában, mondta:

— Pityu, de szép!

Egész lelkem megremegett az örömtől és nagy boldogságomban nyomban ünneplés ígéretet tettem Katóknak, hogy legközelebb meg fogunk fürödni a patakban. Tudom, könnyelműség volt részemről ez az ígéret, de az vesse rám az első követ, aki nem tett nőnek könnyelmű ígéretet. Én legfőképpen kissé korán kezdtem.

Ezen a nyáron nem is lett az ígéretből semmi. Katóka hiába adta nekem «örökbe» — a patakban való fürdés ellenértékéül — azt a kis vékony aranyláncot, amely a nyakát ölelte át és amelyen egy kis amoulette függött a Madonna képével, hiába csimaspakozott tejfehér karjával a nyakamba és csókolta meg büszke kis nedves szájjával háromszor a homlokomat, minden tervem megfeneklett az apai szigor előtt, amely akkoriban a detektőrés emlegetésében nyilvánult meg.

— Nézd, Katóka, — mondtam neki, amikor a vakáció leteltével elbúcsúzott tőlem — ha akarod, én visszaadom neked a Madonnát is, meg az aranyláncot is, pedig én nem vagyok az oka, hogy nem fürödhetünk meg a patakban, hanem az apám, aki felnőtt ember léteére nem akarja megérteni, hogy az milyen jó lehet. De ha jövöre is eljössz, akkor én már nagyobb leszek és akkor szembeszállok még az apámmal is.

Katóka el is jött. Én pedig nem feledkeztem meg az ígéretemről, amiben szerepe volt Miskának, a parádéskocsisunknak is, akinek ebben az ügyben kikértem a tanácsát és aki azt mondta, hogy becsületes férfiember mindig megtartja azt az ígéretet, amit nőnek tett. Ő például egyszer megígérte a feleségének, hogyha sokat jár a szája, úgy elveri, mint a kétfenekű dobót. És el is verte.

Ezen a nyáron aztán szerencsénk volt.

Édesanyám és édesapám már háromszor voltak bent a városban kora reggeltől alkonyatig és mi magunkra maradtunk. Másszóval: nem törődött velünk senki.

Azon a napon, amikor bivalytejes kávét kaptunk uzsonnára, már harmadszor rohanunk le a patakra, mámoros ujjongással, boldog sikongással a reánk váró felséges élvezetért. Persze, megfürödni azért mégse mertünk, de ennek nem is éreztük hiányát. Teljesen kielégített bennünket már az is, hogy belegázolhattunk a kristálytisztá vízbe, amely mindössze a térdünkig ért és olyan jéghideg volt, hogy nekem libabőrös lett tőle a hátam. Katóka előtt erről természetesen mélységesen hallgattam, mint ahogy én sem árulta el, hogy, hiába, minden mennyei élvezetnek megvan a maga árnyoldala is.

Hogy mennyi ideig gázoltunk, ugrádoztunk, ficáinkoltunk ki a vízből, be a vízbe, arra már nem emlékszem, csak azt tudom, hogy amikor hangos hancurozásunkból magunkra eszméltünk, eltűnt a nap az égről, hirtelen sötétség lett és a következő pillanatokban éles fény csattant.

— Pityu, dörög! — kiáltotta ijedt hangon Katóka és futott a cipőjéért.

Annyi időnk még volt, hogy a fa alá meneküljünk, mert nyomban utána — cikázó villámok és dörgő dűbörgések közben — zuhogni kezdett az eső.

És mi ketten ott álltunk a szomorúfűz alatt, egyik kezünkben a cipőnket szorongattuk, arcunkon folyt a víz, szólni nem tudtunk.

A zúgás aztán egyre tompult, egyre ritkult és amikor végre ki mertük nyitni a szemünket, már tisztult az ég.

És felragyogott a nap.

Az eső még szemetelt, de a nap sugárjai már szikráztak és a szikrázó nap-sugarban olyan volt a szemetelő eső, mint valami aranyból szőtt függöny.

— Nézd, Pityu, mi az? — kiáltott föl egyszerre csak mellettem Katóka és kinyújtott karjával az égre mutatott. Az égre, amelyben, mint valami óriási diadalív pompázott a tarka szivárvány.

— Az — világoztottam föl Katókat — az ott a mennyei kapu. Aki ez alatt a kapu alatt átszalad, annak minden álma és vágya teljesül.

Katóka rám nézett.

— Hogy minden vágya?

— Az. Minden vágya.

Katóka kissé eltűnődött.

— Te, Pityu, — kérdezte aztán — mi az a vágy?

— A vágy az, — mondtam és kihúztam magamat — amit az ember szeretne.

Katóka megint elgondolkodott.

— Te például mit szeretnél? — fordultam ekkor hozzá.

Katóka nefelejtskék szeme megcsillant.

— En? Én szeretnék egy olyan nagy, aranyhajú babát, amely, ha lefekszik, becukcja a szemét, ha fölkel, akkor meg kinyitja.

— Na, látod, hát ez is vágy.

— Aztán meg szeretnék rózsaszínű ruhát tiszta selyemből, gyűrűt is szeretnék piros kővel, meg sok-sok dobostortát. Ezt szeretném.

— Hát ez a vágy — hagytam jóvá.

Katóka nem válaszolt azonnal. A szivárványt nézte. Csodálkozó arccal, tágra nyílt szemekkel. Aztán egyszerre, hirtelen megragadta az egyik kezemet.

— Pityu! — kiáltott föl és a szeme csillogott. — Pityu, hát ha átfutok a mennyei kapu alatt, akkor igazán meglesz nekem minden, amit szeretnék?

— Meg hát.

— Az aranyhajú baba is?

— Az is.

— A rózsaszínű ruha, a gyűrű is?

— Az is. Minden.

— Pityu! — ujjongott fel mámoros ujjongással Katóka. — Pityu, gyere! Gyere, fussunk együtt, ketten, ériük el a mennyei kaput.

És a következő pillanatban már — egymás kezét szorítva — nekivágtunk a gyümölcsösökten át — a vadvirágos rétnék. Csuromvíz volt a ruhánk, paszkolt bennünk a langyos eső, hápogtunk, lihegtünk, de azért futottunk a szivárvány felé.

Hogy mennyi utat tettünk meg, nem tudom, de egyszer csak éreztük, hogy erőnk fogy, a lendület, amellyel elindultunk, egyre bogyadt. Katóka végül is kidőlt.

Támolyogva, lihegve állt meg a fűben és pityeregve mondta:

— Pityu, én... én nem érem el... soha-soha érem el a mennyei kaput!...

... Kicsi Katóka, nem tudom, élsz-e még, merre jársz, és ha élsz, jut-e eszedbe néha ez a régi-régi nyár, az a nap, amikor sírva, reménytelenül álltál meg ott, a vadvirágos réten, a csalogató, tarka szivárvány előtt?

Mert látod, Katóka, én azóta a nap óta, amikor elengedted a kezemet, amikor lemaradtál tőlem, én még mindig futok, rohanok, ziháló mellel, kifulladásig, még mindig remélek és hiszek, hogy egyszer csak mégis elérem a mennyei kaput és átfutok a be nem teljesült és valóra nem vált álmokat rejtő szivárvány alatt...

J. 27017. Az első meleg napok számára könnyű kis kék ruha holeróval. Széles szegélyek díszítik az aljat és a holerót. Az alj hátul igen bő szabású. Anyagszükséglet: 3.75 m, 90 cm szélesből.

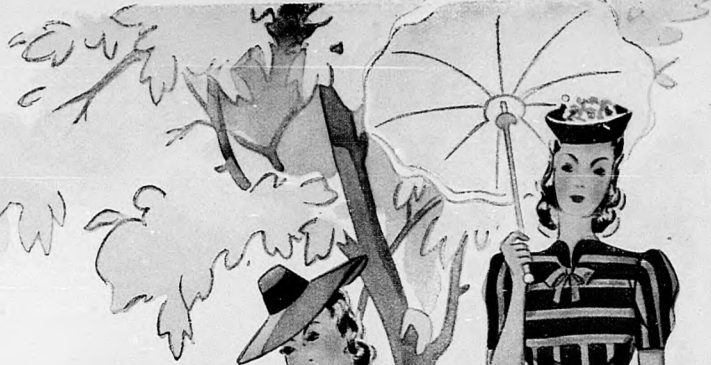
J. 27018. Ez a ruha igen előnyös, magasztja az alakot, mert a csikok hosszában vannak dolgozva. Az aljat berakások bővítik. Anyagszükséglet: 3.65 m, 80 cm szélesből.

J. 27049. Igen előnyös összeállítású ruha. Az alj és holeró anyaga kék, a blúz rózsaszín-kékkel átszőve, csikos anyag. Anyagszükséglet: 2.65 m kék, 2 m csikos anyag, mindkettő 94 cm. szélesből.

J.27047

J.27048

J.27051

J.27050

J. 27049

J. 27050. Egyszerű szabású nyári ruha, sárga gyapjú-kelméből. Az aljat elől mély berakás bővíti. A ruhát pirosszínű lapos hímzés és száröltéses minta díszíti. A rövid ujjak bő, puffos szabásúak. Anyagszükséglet: 3.10 m, 80 cm szélesből.

J. 27051. Rendkívül bájos csikos nyári ruha. A ruha felső részén a csikok keresztbe vannak elhelyezve. Anyagszükséglet: 3.30 m, 90 cm szélesből.

J.27053

★ J.27054

★ J.27055

J.27052

J.27052. Elegáns délutáni sárga csipke blúz, ezonoszínű valenciensipkével díszítve. A blúz eleje húzott, míg a felsőrész teljesen síma. Anyagszükséglet: 2.80 m, 70 cm szélesből.

J.27053. Egyszerű aljhoz azonoszínű selyemből előnyös csipkekazak. A kazak az alj anyagából van szegélyezve. Bőven húzott széles öv díszíti a ruhát. Anyagszükséglet: selyem 1.90 m, csipkeszövet 2.50 m, mindkettő 90 cm szélesből.

J.27054. Kékselyemből délutáni ruha. Igen hatásos az azonoszínű csipke díszítés, melyből az alj alsó része és a ruha felső része, valamint az ujjak készülnek. Az alj csipőn és lent ívalakokban kiszabott s ugyanígy a derék felső része is. Anyagszükséglet: 2.45 m selyem, 94 cm. szélesből, 2 m. csipkeszövet, 90 cm. szélesből.

J.27055. Fényes barna selyemből készült alsóruhára, ugyanolyan színű csipkéből készül a ruha. Sárga fémgombokkal záródik elől, hátul csipkeszövetből kötött csokor. A ruha kivágását, az alját és az ujjakat barna zsinórba beszegjük. Anyagszükséglet: 2.70 m. 90 cm széles csipkeszövet, 2 m selyem az alsóruhához, 94 cm. szélesből.

J. 27097. Csinos kis ruha 6—10 éves leánykák számára. Az alj és bolero könnyű mintás gyapjúanyagból, a blúz fehér muszlinból készül. Anyagszükséglet: 1 m mintás anyag, 100 cm széles, 1 m fehér anyag, 70 cm széles.

J.27097
6-8,8-10

J.27098
8-10,12-14

J. 27099. Csinos iskolaruha zöld-fehér kockás muszlinból. Fehér díszítés és fehér lakköv élénkíti a ruhát. A háta cipzárral záródik. 8—12 éves leánykák számára igen alkalmas. Anyagszükséglet: 2.10 m, 80 cm szélesből.

J.27099
8-10,10-12

J. 27100. Tarka szövésű muszlinból készül ez a csinos kis dirndli 6—10 éves leánykák számára. Keskeny fehér csipke, fehér gombok, piros lakköv és piros szegélyek élénkítik a ruhát. Anyagszükséglet: 2.20 m, 80 cm szélesből.

J. 27101. Leánykák számára csinos összeállítású blúz keresztöltéssel hímzeve, vászonszerű anyagból, míg az alj eltérő színű hasonló anyagból készül. Anyagszükséglet: 1 m. homokszínű anyag, a másik 1.50 m, mindkettő 80 cm szélesből.

J. 27102. Csinos fiúöltöny. A mellényke kétszerosan gombelődik, melynek utolsó két gombjára a nadrág lesz rágombolva. Nadrág és mellény könnyű gyapjúszövetből készül, a blúz mosóanyagból. Anyagszükséglet: 1 m. a nadrág és mellénykéhez, 130 cm szélesből, 1 m mosóanyag, 80 cm szélesből.

J. 27103. Kis kabát 8—12 éves leánykák számára. Callér, kihajtott és zsebek, hátul egy mély berakás és 30 díszíti. Anyagszükséglet: 1.95 m, 80 cm szélesből.

J. 27104. Muszlin ruha mintás anyagból 13—14 éves leánykák számára. A ruha elöl záródik a gombok az anyag mintáján látható azonos színből készülnek. Igen hatásosak a téleszerű zsebek, melyek az előrész két oldalát díszítik. Anyagszükséglet: 3.20 m, 80 cm szélesből.

J.27100
6-8,8-10

J.27101
4-6,6-8

J.27102
4-6,6-8

J.27104
10-12,12-14

J.
27103
8-10,10-12

J.27105
2-4,4-6

J.27106
1-2,2-4

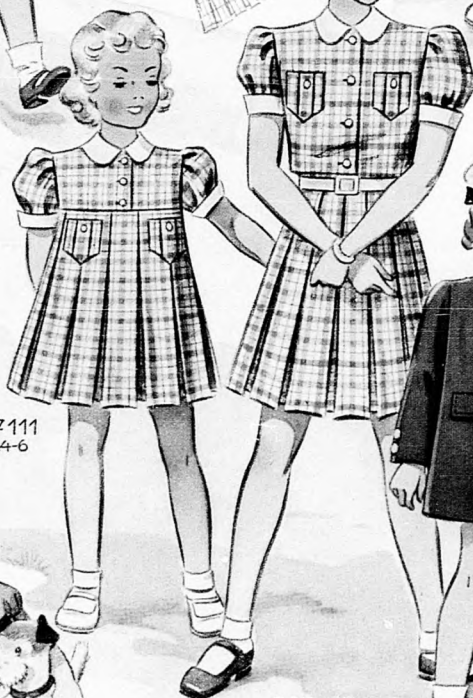

J.27107
2-4,4-6

J.27108
2-4,4-6

J.
27109
2-4,4-6

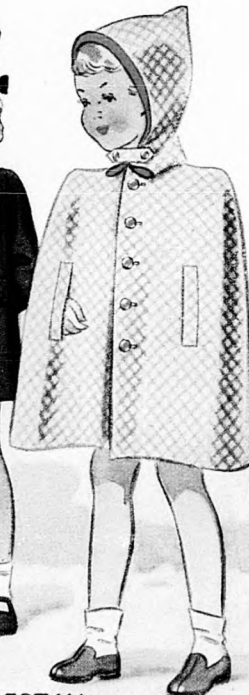

J.27111
2-4,4-6

J.27112
6-8,8-10

J.27113
2-4,4-6

J.27114 2-4,4-6

J.27110
1-2,2-4

J. 27105. Kisléány ruha kék-fehér csíkos mosóanyagból, fehér pikégal-lér, kézelő és az elől lát-ható keresztöltésű kézi-munka díszíti. Igen jól hatnak a bő húzott ujjak. Anyagszükséglet: 1,90 m, 80 cm, szélesből.

J. 27106. 1-4 éves kisléány részére ruha, csíkos mosóanyagból. Keresztöltés és húzás díszíti. Anyagszükséglet: 1,50 m, 80 cm, szélesből.

J. 27107. Kisléány ruha piros-fehér kockás mosó-

anyagból, melyet kék-színű keresztöltéses kézi-munka díszít. Anyagszükséglet: 1,45 m, 86 cm, szélesből.

J. 27108. Kék-fehér kockás mosóanyagból készül ez a csinos kis öltöny, melyet pirosszínű keresztöltéses kézi-munka díszít. Piros zsinórból készül az öv. 1,80 m, 80 cm széles az anyagszükséglet 2-6 éves kis fiúk számára.

J. 27109. Bájos, műselyem-ből készült ruha valencien-

siszke és szalaggal díszítve. A ruha alsó része húzott. Anyagszükséglet: 1,35 m, 90 cm szélesből.

J. 27110. Játszó-ruha 1-4 éves gyermekek számára nyerselyemből. A piros-színű géptűzés csinosan díszíti. Elöl gombokkal záródik. Anyagszükséglet: 1,50 m, 80 cm szélesből.

J. 27111. Kockás mintájú műselyem ruha. Beraká-sok bővítik az alját. Fe-hér pikéből készül a gal-

lér és kézelő. Anyag-szükséglet: 1,90 m, 90 cm szélesből.

J. 27112. Iskolai ruha kockás műselyemből 6-10 éves leányok számára. Az alj berakott, míg a blúz-on csak hátul van berakás. Fehér pikéből kész-ül a gallér és a kézelő. Anyagszükséglet: 2,20 m, 90 cm, szélesből.

J. 27113. Csinos kék vászon-kabát, melynek felső ré-

sze síma, míg az alsó-része két mély berakás bő-víti. Elöl kétsorosan gom-bolódik és fehér piké-gallér képezi a díszít. Anyagszükséglet: 2,25 m, 80 cm szélesből.

J. 27114. Esőgallér kiskoc-kás imprégnált anyagból. A kapu-ni pirossal bélelt és ugyanolyan színű szegély díszíti, azonos színűek a gombok is. Anyagszük-séglet: 1,10 m, 130 cm szélesből.

Milyen lesz a tavaszi divat?

A tavaszi kalapdivat Párizsban már készen várja a vevőket, akik egyelőre prêmes kucmákban dideregnek. Miután azonban régi divattörvény, hogy a nő legelőször a fején tavaszdik ki, legelső tavaszi divattanácsunk okvetlen a kalapokról kell, hogy szóljon. Idén tavasszal majdnem mindent fejére boríthat, Asszonyom, ami csak jól áll és odahaza találatik. Következő kalapja párizsi mintára lehet s i s a k - k a l a p. Suzanne Talbot kedvelt modellje, azazhogy olyan könnyű filcből vagy szalmából készített aprócska kalap, amely az egész fejet beborítja, csak éppen a homlokot nem. Kétoldalt füleket betakaró, nyakszírtén tekercsben vagy csokorban végződő műremek ez, lehet selyemből is organidra dolgozni, de mindenesetre fejtetőn, vagy homlok fölött kell díszíteni szalagesokorral, virággal, aszerint, hogy sporthoz vagy városi ruhához akarja-e hordani? Az új, fejre simuló sisakformát Pesten fehér változatban láttuk először, nagy előreálló merevített fátlyallal, amely az arcot keretbe fogja. Gyakran áll alatt, szalaggal kötik meg a k i s s i s a k - k a l a p o t; nagyon gyermekes és csinos divat, a téli csuklya megszéledült és csinosított formája. 40 éven felüli hölgyeknek nem ajánlhatjuk!

A b a b a - c a n o t i e r, azaz kerek karimás-kalap, szintén újra nagy divat. Rose Descat fekete fényes szalmából, antilopból és könnyű, színes filcből készíti. Ez a „kiskalapom felszememre vágom“ elv alapján készült modell olyan apró kerületű, hogy csak félfejre fér, egyébként a kedvelt színes háló, vagy sok szalag tartja a fejen. Nagyon sikkes viselet, mindig ferdén hordandó, lehetőleg színben a ruhához illően. Díszre egyszerű ripszszalag, ritkábban elomló, széles écherpe, vagy virág. Nagy ibolyacsokrot láttunk ugyan rajta, de ez ritkaság az idén, nagyobb divat a s z i n e s t o l l e s o m ó. Kerek fényes anyagokból való pill-boxok, azaz skatulyaformák is újra divatba jöttek, ezúttal fejtetőn felálló szalag- és tolldíszekkel, szintén fátlyallal és dupla, kerek szélekkel.

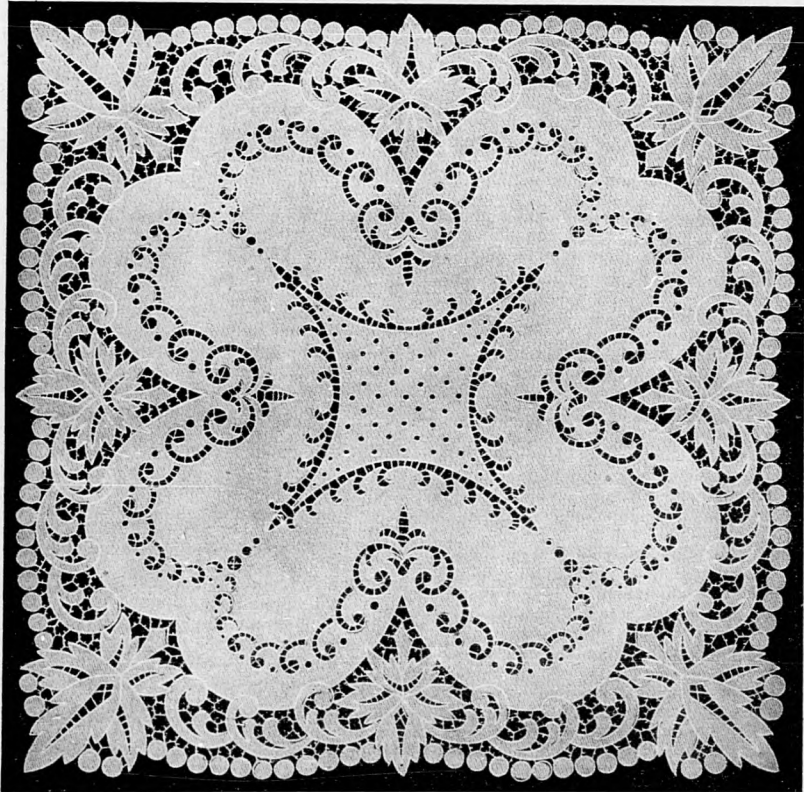
Marie Alphonsine Párisban bengálkék szalmából készíti, ugyanolyan színű filc vagy selyemdísszel. Le Monniernak van egy fekete, egészen lapos kis szalmakalapja, amelyet elől mélyen homlokba húz és színes, muszelineszerű darabokkal köt meg a nyakszírtén.

A sállal egybekötött turbán szintén nagyon kedvelt viselet lesz. Hosszú, szabályos arconál ideális szépítő viselet. Láttuk fehérből, homlokra elhelyezett színes gyöngyosorral, (mint azt Hedy Lamarr trópusi filmjében hordta), láttuk színes jerseyből, olyan hosszú végekkel, hogy a lelőgő sálrészt a kosztümkabát gomblyukába húzták, vagy széles kendővel, amely állon alul összekötődik és az egész arcot körülfogja, mint valami puha és színes keret. Rose Valoisnak van egy „Boldini“ nevű modellje; itt fekete szalmatokat díszít Nattier — két sállal és nagy csokor ibolyával hátul a kalap tetején. Van tiszta hálóból készült turbán is, estére flitterrel átszőve, óriási mászínű tüllfátlyallal leborítva. Ez a keleties viselet szépít, ápol és eltakar, talán ezért szeretik Párizsban hordani színházba, vacsorázóruhához.

Nagymamák öt parancsa

1. Unokádnak se nézd el a nevelletlenségét, amit gyermekeidnél megbüntettél.
2. Hallgatásoddal ne add beleegyezésedet olyan cselekedet-hez, amit szülei nem engednének meg.
3. Unokád jelenlétében sohse mondj ilyent: apád, vagy anyád épp ily engedetlen volt stb.
4. Unokádnak sohse engedj meg valamit azzal, hogy szüleinek nem kell tudni róla.
5. Határtalan engedékenységeddel ne idézd elő, hogy unokád a te becsültségedet és az öregkor tisztelgetését elveszítsé.

Nincs új vonal a ruhadivatban. Ami a tavaszi ruhadivatot illeti, ezúttal nem hoz nagyobb meglepetéseket, — a világ most másféle meglepetésekkel lévén elfoglalva. A tavalyi vonal, a rövid derék, a kurtá, kerek szoknyák divatja nem változott, legföljebb a derék vonala kezd lassankint mélyebbre csúszni. Láttunk néhány olyan ruhát, amelyek dereka ijesztően emlékeztetett az 1914-es reformruhák csipőn alul kezdődő derekára. De egyelőre csak az óriási zsebek azok, amelyek ezt a lassú eltoldást jelzik. A zseb a tavaszi kosztümdivat legfőbb újdonsága. Az óriás, két, három, négy, sőt öt darabból álló zsebdísz, de legfőként divatos az övre szerelt és azzal együtt levehető, katonakabátéhoz hasonló gombrá és klapnira záródó óriászseb, amelyből kettő csaknem térdig lóg le a kosztümről vagy kabátáról. Vannak húzott, sokszögű, lapos, elálló, minden színben előforduló zsebek; félős, hogy a ridikiült fölöslegesség teszük, annyira elfér bennük minden, akár egy hétvégi utazáshoz szükséges holmi. A kis szövetruhák is igen egyszerűek, átvették a kosztümkabától a sokzsebsűséget. Válluk alig van kitömve, amíg a kosztümkabátoké ismét erősen négyszögű, különösen a sportkosztümké, amelyekhez sok egyenes szűk szoknyát is láttunk, hátul lapos, mély ráncokkal bővítre. A szövetruhák nyaka magasan záródik, többnyire kámzsás bőséggel, sujtás, himzés, ránc akad rajtuk bőven. Divatszínnek főként a sved szürke, világoskék és fehér árnyalatok, amelyeket az északi háború nyomán vettek át a párizsi nagy szabócégek. De sok a sötétkék-fehér összeállítás, a mimóza-jácintsárga is. Általában szeretik a pasztellszíneket; ahogyan egy párizsi szabó mondta: „mindent ami derűsebbé, vidámabbá teszi az amúgy is komor világ képét“. A háború csak részletekben látszik meg a francia divaton: sok az aranygombrá sötétkék kosztümkőn és ruhákon a paszománydísz és a szoknya-szélíg erő, csaknem katonai kepp, amelyet gyakran a kosztüm szövetéből készítenek. Nagyon csinosak az új vacsorázó kosztümkők, földig erő, szűk, csak térdben bővülő ruhák ezek, kis himzett, sujtásos, vagy fényes páillettel díszített kabátakkal. Gyakran készítik őket világoskék és rózsaszín puha szövetből. Általában nagyon leegyszerűsödött a divat, róka helyett gyakran vállra vetett színes kendőket hordanak a divathölgyek, táská helyett zsebet és csak a színes, duplatalpú cipőknek van jövőjük. M. K.

Riselió milliő.

Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában, Budapest, Teréz-körút 6

SZINHÁZ ÉS IRODALOM

Úri társaság

Okos házasság — A Hamlet reprize

IRTA KÁRPÁTI AURÉL

A VIGSZÍNHÁZ

mutatta be pár év előtt Fendrik Ferenc első színdarabját. A nem nagygényű, de rokonszenves tehetségű, fiatal szerző új vígjátéka — az Okos házasság — most ugyanott került színre, jó előadásban s elég tisztességes sikerrel. A közönség és a kritika szinte szokatlan jóindulattal fogadta az újdonságot, amelyben helyenkint csakugyan van valami vonzó-friss kedvesség, bár egyébként témája meglehetősen elhasznált, felépítése meg éppen laza, egyenetlen és fogytakos.

Az Okos házasság alapja egy fiatal jegyepár előzetes megállapodása a jövő felől, olyan irányban, hogy mindketten kölcsönösen elnézik majd egymás esetleges szerelmi kilengéseit. Ez a nem túlságosan erkölcsös egyesség azonban itt kissé mesterkéltnak, sőt határozottan valószínűtlenné tetszik. Éva és Imre ugyanis fűlig szerelmek egymásba. Már pedig igazi szerelmek legfeljebb ha tréfból kötnék ilyen megállapodást. Fendrik vígjátékának hősei mégis komolyan veszik a kötetet. S a továbbiak során ép ezért válik házasságuk egész bonyodalma merőben komolytalanná, még színpadilag sem túlságosan elfogadhatóvá. Valahogy az illuzió szükséges hit-ele hiányzik belőle. Különböztető és kőny mese fonala a szokott motolláról gombolyodik le: Imre megcsalja Évát, mire Éva is él biztosított jogával és „ügy tesz”, mintha megcsalná Imrét, aki persze ettől egyszerre féltékenységre dühödik. Innen aztán már csak egy lépés a szerencsés kibontakozás az oblitgát jó vég felé, amely valóban rapid váratlanul következik be. Olyan hirtelenül, hogy mire a meglepett néző magához tér, már vége is a darabnak. Karakter-rajz, belső motiválás, lélektanilag igazság vajmi kevés van mindebben. Viszont akad néhány hálás bohózati helyzet és igazán sikerült, mulatságos figura.

Muráti Lilit régen láttuk olyan jónak, mint most, a fölényesen „megértő”, hűtlenséges feleség szerepében. Somló kissé junyari egyéniségéhez mintha nem egészen illenék a kilengő férj derűs vidámsága. Annál kitűnőbb Fejes Teri szemtelenül közvetlen, érzelmes kis kokottja és Báshy Lajos önmaga hódító férfibájától elbűvölt, dalásis amozója. Ugyancsak elismerés illeti Horváth Árpád gondos rendezését.

A NEMZETI SZÍNHÁZ

rézben új szereposztással és teljesen új rendezői beállításban hozta színre Shakespeare Hamlet-jét, a címszerepben Uray Tivadarral.

A felújítást Németh Antal igazgató rendezte, a töle megszokott pompakedvelő buzgalommal, főképp külsőségeket hangsúlyozó „látványos” stílusban, a lényegét illetően azonban nem túlságosan elmélyedésre valló stílus-érzékkel. Hatásvadászó önkényessége mingyárt abban a menhetetlen „újításban” megnyilatkozott, amellyel a „lenni vagy nem lenni” kezdetű híres monológot kitépte természetes helyéről s minden drámai hatóerejétől megfosztva, a darab ellen illesztette — prológusnak. Ez a rendezői túlkapas époló indokolatlan, mint értelmellen volt. A tizenegy monológ felépülő tragédiából kiemelte az egyik fontos tartó-oszlopot, amelynek helyén így veszedelmes űr támadt, magát a kiszakított szövegrészt pedig lírai hangulat-nyitánnyá jelentéktelenítette, ami méltán hívta ki a kritika legerélyesebb tiltakozását. Az ilyen mindenáron való újítás egyszerűen leplezi le a dramaturgiai érzék és a remekművek iránt tartozó köteles tisztelet hiányát. A rendező másik feltűnő újítása a darabban betétként játszott Gongo-tragédia szereplőinek megkettoztetése volt, — feleslegesen, sőt, majdnem komikusan. A római mimusoknál talán divott a szónak és a mozdulatnak ilyen naiv szétválasztása s két külön színészre bízása, Shakespeare korából azonban semmi adatunk sincs erre. Mire jó hát az ilyesmi? A harmadik újítás: a címszerep hatásosabb kiemelése céljából a darab többi részének „elnyomása” — amit kiváltképp a rekeszes színpad alacsony, szűk szobáckái érkeztettek — szintén elhibázott igyekezet volt. Egrészt túlságosan széttagolta, másrészt kellemetlenül összehajlalta a népesebb jeleneteket. Nem is szólva arról, hogy ez a modern keresztmetszet-szerű, bizonyos mértékig absztrakt megoldás „újtote” az eredeti helyszínrajz alapján készült, történelmi hitelű helsingöri várudvar naturalista díszletét. Végül a negyedik újítás — a zenekar átépítése kriptává, amelyben a meggyilkolt király szarkofágja pihen, a földszint nézői elől szinte láthatatlanul elzárva — ugyancsak célt tévesztett, mert feleslegesen hangsúlyoz olyasmit, amit Shakespeare ép elég nyomatékkal emelt ki a tragédia szövegében: Hamlet atyjának „rút és erőszakos halálát”. Mindent egybevetve, még csak annyit jegyzünk meg a „korhű” beállítással kapcsolatban, hogy Hamlet Dániája Shakespeare képzeletéből való, nem a történelem valóságából. Az elkésett „meiningnizmus” helyett inkább a klasszikus szövegértelmezés és vermondás helyességére fordította volna figyelmét a rendező. Mert bizony, Urayn, Kiss Ferencen és Abonyin kívül, a szereplők többségének itt alig volt sejtelmé arról: mi a shakespearai vers?

Ami már most Uray Hamletjét illeti, elmondhatjuk róla, hogy a kiváló művész legjava alakításai közé tartozik, bárha korántsem hatott olyan tökéletesen bevégzett egésznek, mint az Ahogy tetszik melankólikus Jacques-je. Játékában és dikciójában egyikék akadtak egyenetlenségek, kivált ami a tettetett örültség néhely túlzását s a felvonás-záró rimes sorok megtörését illeti. Egészében Uray Hamletje csupa intellektuális nyugtalanság és ideges érzékenység volt. Egy könnyes-bús, kifinomult, középkori Sasfiók, aki valóban irtózik minden erős elhatározást kívánó tétől. Am hiányzott belőle az a külső-belső nyomaték, amely Hamleiben a zsenire vall s amely őt annyira érdekessé, vonzóvá és titokzatosá teszi mindnyájunk szemében. Azonkívül az örültséget színlőle, komédiázó jelenetekben sem tartott mindig mértéket; olykor már-már a komikum meredélyére tévedt. Hamlet „örültsége” több méltóságot kíván. Nem léphet ki ennyire lényének tragikus alap-magatartásából, a stílus-törés veszedelme nélkül. Mégis, mindent mérlegre vetve, el kell ismernünk, hogy Uray Hamletje rendkívül komoly, értékes, egyéni feljogásra valló színészi teljesítmény volt s mint ilyen, teljes elismerésre tarthat számot. A helsingöri várudvar igazán szép díszletét Horváth János tervezte.

A Kormányzó Űr

Öfoméltsága megengedte, hogy vitéz dr. Thuránszky László min. osztályfőnök, a miniszterelnökségi sajtóosztály vezetője a német Sasrend I. osztályát a csillaggal, Dulin Elek min. tanácsos, helyettes sajtófőnök a német Sasrend I. osztályát elfogadja és viselje. — Nagy Méda, a kiváló írónő, lapunk munkatársa, akinek tavaly megjelent «Lányok a havasokban» című ifjúsági regénye megérdemelten szép sikert aratott, «Zsóka levelei» címen fiatal lányok számára új regényt írt, amely Belatini Braun Olga rajzaival a Szent István-Társulat kiadásában jelent meg. A regény minden sorából az élet és emberek tiszta szeretete sugárzik, miért is ösztönöz ajánlatjuk a nemes gondolkodású fiatal lányok figyelmébe. — Kitűnően sikerült az Új Magyar Játékszín III. művészei szabadelőadása, Gergely József Aladár hárilapir, elnök vezetése alatt. Előadásokat tartottak Abonyi Géza és Táray Ferenc, a Nemzeti Színház művészei, Muráti Lilly a Vígszínház, Turay Ida a Belvárosi Színház művésznője és Kiszely Gyula, a Rádió rendezője.

Hímen-hírek

Boldis Ilona Eleonóra újdíósgyőri kedves előfizetőnk és z. Csekme László erdőmesternök Díósgyőr-veggyár, házasságot kötött. — Horváth Róza kedves előfizetőnk a miskolci Kossuth-utcai ref. templomban oltárhoz vezette Deli Pál. — Özv. Onody Károlyné nagykerekű kedves előfizetőnk leányát, Iluskát eljegyezte ifi. Tarnavölgyi András áll. tanító, Balkány. — Juhász Fekete Ilonka pécsi kedves előfizetőnk a Ferencendiek templomban oltárhoz vezette Szebenyi (Szollár) Dezső MAV állomási felügyelő.

MŰVIRAG, dísz toll, eredeti különleges-ség, menyasszonyi koszorú és fátyol Grosznál, IV. Sütő-utca 1.

Angyalkák érkezése

Járdán Antal főhadnagy és neje Pokorád Gabriella tisztafüredi kedves előfizetőink örömmel közlik, hogy házasságukat az Eg. kislánnyal áldotta meg, aki a szent kereszttségben a Gabriella Éva Mária nevet kapta. Keresztszülők: Székely Éva, Szinka Dezső hadnagy és Végh László állatorvos. — Czilling Antal gyulafehérvári főgimn. tanár és neje kedves előfizetőink örömmel értesítenek, hogy házasságukat a jó Isten leánygyermekkel áldotta meg, aki a szent kereszttségben a Gizella Ida nevet kapta. — Wessely Rajmund és neje Fertőszegi Mária, ungvári kedves előfizetőink boldogan jelentik, hogy kislánykájuk született, aki a szent kereszttségben a Marica nevet kapta. — Tomcsányi László közs. fogy. adóellenőr és neje Becz Aranka áll. tanítónő, királyhelmei kedves előfizetőink örömmel értesítenek, hogy kislányuk született, aki a szent keresztységben a Lilla Anna Veronika nevet kapta. Keresztszülők: Horváthné Tomcsányi Mária és dr. Tomcsányi Boldizsár tanügyi tanácsos.

In memoriam

Kelle Sándor, a Szarvasi Takarékpénztár cégevezetője visszaadta nemes lelkét Teremtőjének. — Wolff Emil O. K. H. tisztviselő, emléklapos tüzfőhadnagy, 51 éves korában földesen elhunyt. — Id. Kiss József építészvezető 67 éves korában Szentesen elhunyt.

A formosai leány

REGÉNY IRTA PAUL DE CHAUD

I.

A szegény embert ezernyi gond nyomorítja az egész világon. De van néhány olyan csapás is, amely csak a gazdagokat sújthatja. Ilyen az, amikor egyik milliomos műgyűjtőnek sikerül a másik elől elhalászni valamely ritka műremeket. A lefőzött mügyűjtő valósággal kedélybeteg lesz. Nem szabad ezen mosolyogni, mert igazán mindegy, hogy mi idézi elő a fájdalmat. Aki a kínai vázákba szerelmes, annak ép olyan fájdalmas lemondani róla, mint a nyomorba jutott tudósnak eladni a könyvtárát. Ezek után elképzelhető, micsoda hátartalan bosszúságot váltott ki a világ műgyűjtői között az a hír, hogy Raoul Carlin párizsi magánzó egy aukción ötezer frankért megvásárolt egy gyönyörű Rembrandt-képet. És még ha szakértő, vagy műgyűjtő lett volna ez a monsieur Carlin. De soha életében nem foglalkozott a képekkel. Most is csak azért vett részt az árverésen, mert új lakásba költözött és az egyik csupaszon maradt falra kerestett képet. A katalógusban ez állt a képről: «ismeretlen holland festő munkája, valószínűleg a XVII. századból. Ara 400 frank». Az árverést egy alkalmi vállalkozó rendezte, aki megszorult emberektől vásárolja össze a portékáit. Az ilyen árveréseken valósággal hemzsegnek a hamisított régiségek. A beavatottak szerint a tulajdonos: Rocher mester összeköttetésben áll Párizs legügyesebb hamisítóival, akik csak úgy gyártják a patinás szobrokat, a XV. századból való festményeket, antik kelyheket, ékszereket. Carlin nem tudott erről, de nem is törődött vele. Egy célja volt: minél tetszetősebb és minél olcsóbban vásárolt képpel fedni be az üres falat.

Az árverést szokatlanul kevés érdeklődő kereste fel. Carlin kiszemelte a hollandi képet, amely kis gyermekkel játszó asszonyt ábrázolt. Az asszony kitárt karokkal futott a hancurozó gyerek után. A jelenetet kacagó férfi nézte a háttérben. Friss, lendületes és megnyerő hatást kellett.

Végre a kép árverésére került a sor.

— Hollandi mester képe. Kikidítási ára négyezer frank! — kiáltotta a becsüs.

— Háromezer frank! — jelentkezett Carlin.

A lanyha érdeklődés felvillanyozódott. Kezdték jobban szemügyre venni a képet, amelyre ilyen feltűnő az ajánlat. Carlin megbánta, hogy beugrott és miért nem ígért csak ezret, de már nem vonhatta vissza. Ezzel a nagy összeggel felkeltette a jelenlevők érdeklődését és valaki — nyilván csak ugratásból — közbevágott: háromezerszáz frank!

— Háromezerkétszáz frank! — macakzkodott Carlin.

Az árverelőknben felébredt a gyanakvás és egymásután licitálták túl, száz frankkal többlet ígérve, az előbbi ajánlatát. De Carlin nem tágitott. Elhatározta, hogy megveszi a képet. Végül is ötezer frankon megvehetette. Bosszúsan távozott az árverésről, mert az árverelőik hangos megjegyzéseiből kivehette, hogy sokszorosan túlfizette a kép valódi értékét. Mikor a lépcsőkön lefelé sietett, egy fiatal emberbe ütközött, aki meglepetlen ismerte fel:

— Raoul bácsi!

Paul volt, unokaöccse, egy kis bank tisztviselője.

— Raoul bácsi, — ismételte meglepetten az unokaöccs, — mit keresel te itt?

— Egy képet vettem! — mormogta Carlin.

— Megijedtem, hogy szobrot vásároltál!

— Miért? Mi köződ neked a szobrokhoz?

— Azokat ugyan én hamisítom.

— Te?

— Igen. De csak részben. Én füstölöm őket patinásra.

— Megöriültél?!

— Tudod, bácsikám, valamiből kell élni. A fizetésből nem futja. Szerencsémre több szobrász barátom van és Charles híven hamisítja az antik szobrokat és én évezredek patinát füstölök rájuk. Igen ravasz és körülményes munka, de Rocher elég jól fizet.

— Úgy és a képeket ki hamisítja?

— Többen. Az attól függ, hogy milyen festő munkája. Az olaszokét Morel, a spanyolokét Chatillon. Milyent vettél?

— Ismeretlen holland festőnek volt jelezve.

— Az Chevillet specialitása. Tökéletesen csinálja. Mit adtál érte?

— Ötezet!

— Szép ár. Chevillet pompásan fejlődik. Vehetnél néhány szobrot is, Raoul bácsi — mondta nevetve Paul. — Esetleg tőlem közvetlenül. Remek antikot kaphatsz már háromezertől...

— Paul Harville-féle füstöléssel

— Természetesen. Csak nincs kifogásod ellene?

— Szép társaság! — dörögte még bosszúsabban Carlin. — Szegény apád megfordulna a sírjában, ha tudná, hogy kikkel érintkezik és mivel foglalkozik a fia!

— Nincs igazad! — tiltakozott Paul. — Én éppen úgy népszerűsítom a klasszikus művészetet, akár egy egyetemi tanár. A tanár felkelte a hallgatóság kíváncsiságát, én pedig kielégítem. A klasszikus kultusz kettőnk összműködésével lesz teljes...

Carlin inasa — Róbert — azzal fogadta gazdáit, hogy vendége érkezett:

— Monsieur Dubreuil!

Kellemesen meglepte a név Carlint. Sietve ment a várakozót üdvözölni. Martin Dubreuil a legjobb barátja volt, akit két éve nem látott. Dubreuil műtörténész, aki

a japán festészetet Tokióban tanulmányozta. Most érkezett haza a Louvre igazgatósága meghívására. Kinevezték a képtár egyik igazgatójává.

A két barát a viszontlátás örömeivel átölelte egymást.

— Megsíványodtál kissé — és vizsgálólvá nézte Carlin a barátját.

Dubreuil furcsán mosolygott.

— Két év hosszú idő és sok minden történtek az emberrel, főként, ha keleten barangol...

— Ugyan! India, Kína, Japán... már eleurópaiasodtál!

— Külsőleg igen. De lelkükben megőrizték az ősi tikolódzást és gyanakvók az idegenekkel. A szállodáikban, nagy áruházcaikban nyíjas mosollyal fogadnak. De próbáls az ültvényeikre menni, ma is úgy élnek, mint kétezer év előtt.

— Mit kerestél ott?

— A primitív, ősi hamisítatlan művészetet. A cserépegéteket, a korsók, edények formálását, alakját, a furcsa rajzokat, amit a kultúrát nem ismerő nép fantáziája termel. Majdnem az életembe kerül.

— Hogyan? — érdeklődött Carlin.

— A Formosa-sziget egyik teaültetvényére kerültem. A civilizációtól messzes-ese vidék, ahol ingyen, vagy egészen jelentéktelen összegért adják a földet. Néhány elszánt amerikai aranyású utódjá él ezeken az egzotikus helyeken, ahol éhbérért dolgozó benszülőttek munkájával rövid idő alatt viruló ültvényeket teremtenek. Ilyen család volt a Bashford Tamásé is, akinek a farmjára vetődtem. A háza őserdő közepébe volt építve és körülbelül hatszáz holdnyi területen irtották ki a fákat. Ezen a területen már virágoztak a teabokrok. Furcsa, majomszerű emberkék dolgoztak nagy szorgalommal, akik úgy különböztek a civilizált városokban élő japán rokonaitól, mint az északi sarkon élő ember különbözik a világvárosok kultúrán nevelkedett embereitől. Ős-emberkék ezek, tele misztikus babonákkal. Maguk készítik az összes szükséges eszközeiket, amiket primitív elgondolások szerint díszítenek.

— Itt forogtál halálos veszedelemben?

— Igen. Még pedig kettőben. Az egyiket, talán nem is a kisebbiket, Bashford Mary, a házigazdám leánya jelentette. Tízennyolc éves, gyönyörű álmadozó fekete szeme volt, gyengéd és karcsú, de azért csupa erő, édesen kacagó...

— Vetélytárs nélkül az őserdőben.

Egyetlen fehér leány, tehát beleszerettél.

— Ne ilyen könnyű hangon, Raoul.

Nagyon komoly, amiről beszélek.

Carlin kutatva nézett barátjára.

— Hm. Most is szereted?

— Igen. Úgy érzem, nem is tudom soha elfelejteni.

— Ohó! És a fogadalmunk, hogy aggalégynek maradunk?

— Az élet erősebb, mint a fogadalmak. Ott, az őserdő vadonjában nem sejtett érzések keletkeztek bennem.

Mindentől függetlenül, szabadnak, boldognak éreztem magam. Szerelmes lettem, idegeimben ez az érzés muzsikált.

— És Mary?

Dubreuil arca elkomorult.

— Eppen ez volt a különös. Láttam, hogy én is tetszem neki. Félreérthetetlen figyelmességekkel halmozott el, hálásan és figyelmesen hallgatta minden szavamat. De sokszor észrevettem, hogy idegesen néz körül, mintha attól félné, hogy figyelni valaki. Néha ijedten összereszt és minden ok nélkül elfutott. Hiába kérdeztem, faggattam félelme oka felől,

Zörgő Kelengye fogalom

B. Schroll gyártmányok felárulástója

Árajánlatok 495 pengőtől.
Textilárúnagykereskedő
Bp., Deák Ferenc-u. 19

soha nem nyilatkozott. Mint előbb is említettem, a nép rendkívül babonás, reszketnek a villámlástól, bizonyos állatoktól és istenként tisztelték varázslómesterüket, Hiutit. Az nyugtatót meg, hogy Maryt is bizonyos varázsielők ijesztgetik és ő sem ment a babonás gatlásoktól. Majd elmulik a városban! — gondoltam.

— Feleségül akartad venni?

— Igen. Megkértem. Ezt a pillanatot soha el nem felejttem. Elpirult, azután elsápadt, csodálatos öröm fénylett az arcán. A nyakamba borult, csókolt, kacagott, sírt egyszerre. Eletem legboldogabb perce volt ez. Rövid ideig tartott. Mary mégegyszer szenvedélyesen megcsókolt, aztán elszaladt. Két óra múlva került vissza. Holtsápadt volt és egész testében reszketett.

— Mi történt? — kérdeztem ijedten és a két keze után nyultam.

— Ne kérdezz, ne kérdezz! — könyörgött. — Nem mondhatom meg.

— Félsz valakitől? — kérdeztem.

— Új rémület villant a szemébe. A szoba sarkába húzódott.

— Nem mondhatom meg!

— Térj magához, Mary! Én megvédelek. Francia állampolgár vagyok. Senki nem bánthat. Mondd, kitől félsz?

— Oh, mister Dubreuil, menj innen, mielőtt szerencsétlenség ér mindkettőnket!

— Lehúztam az ablakfüggönyt és odamentem a leányhoz.

— Nyugodj meg, végy erőt magadon. Mondd, hogy szeretsz!

Riadtan néztem rám, kezét elhárító mozdulattal emelte maga elé.

— Nem, nem szabad!

— Nem szabad szeretned?

— Nem!

— Ki tiltotta meg?

— Hiuti!

Úgy rebent ki ajakán e név, mint haldokló madarak utolsó szárnycsapása.

— Mary, — szoltam hozzá szigorúan, — te angol vagy és keresztény. Hogyan hihetsz egy vadember badar hókusz-pókuszaihoz? Okos ember csak nevet rajta!

— Nem, nem! — tiltakozott ijedten Mary. — Hiuti minden titkot ismer. Érti az állatok hangját, nézésével megállítja a jaguárt is, meggyógyítja a betegeket, megmondja a jövőt és akire haragszik, azt pusztán az akaratával megöli.

Beláttam, hogy rábeszélésem haszitalan. Mary, aki tíz éve él ezek között a babonás, primitív emberek között, szuggesztív hatással van rá az ő félelmük.

— Mit mondott Hiuti, — kérdeztem.

— Hogy nem lehetek a feleséged!

— És miért nem?

— Mert akkor rettentő halál vár ráink!

— A gazember... Majd más jóslásra kényszerítem néhány ostorcsapással.

— Hozzá akarsz menni? — kérdezte rémülten.

— Természetesen! Kérdőre vonom, hogy mer a magánügyembe avatkozni.

— Nem szabad hozzá menned! — kiáltotta Mary. — Ez borzasztó lenne.

— Ne félj, szívem. Szükség esetén a revolverem hatásosabban működik, mint Hiuti új varázslata...

— Te nem ismered... nem ismered! — hajtcgatta Mary holtraválva.

— Mary, — mondtam erélyesen, — felelj őszintén. Gyakran beszélsz Hiutival?

— Igen.

— Miért mentél hozzá?

— Ó volt mindig a nyomomban.

— Mit akart?

— Azt mondta, legyek a felesége. Hogy neki van a legnagyobb hatalma az emberek között és ha a felesége leszek, megtanít engem is minden titkos tudományra. Elvisz messzire... neki éppen réám van szüksége. Aki okos és szép. Sok pénzt rogunk keresni...

Előntött a düh. Azért jósol veszedelmet a gazember, hogy elijeszte tőlem.

— És te mit feleltél neki?

— Sírtnam. Azt mondtam, hogy félek tőle. Kinevetett, hogy ne ellenkezzem, mert úgyis vele kell mennem.

Szörnyen felháborított a gazember szemtelensége. Zsebembe tettem a revolveremet és bottal a kezemben elrohantam. Nem törődtem a kétségbeesetten síró Maryval. Hiuti kunyhójához tartottam. A nyomorult gyékényen feküdt és süttette magát a nappal.

— Kélfel, Hiuti! — szoltam rá.

Gyűlölködve nézett rám és felült. Borzalmas pófa volt. Arca fehérre mázolt, homlokán piros pont étkelenkedett.

— Miért zavarítal meg? — kérdezte komisz mosolygással.

— Hallod, Hiuti, hogy mertél szemet vetni miss Maryre, aki az én menyaszszonyom. Halállal venyegtetted meg, ha hozzám jön feleségül.

— Miss Mary jóslatott és én csak azt mondtam, amit a tenyerén láttam.

— Majd én meggyógyítom a szemedet!

— Az én szemem jobb, mint a tiéd, mister Dubreuil. Nézzz ide és mondd meg, hogy mit látsz?

A tenyerét felém tartotta, amelyben egy fehér elefántcsontgolyó volt.

— Fehér elefántcsontgolyó!

— Tévedsz. Nézd meg jobban.

Jobban szemügyre vettem s azt látom, hogy a golyó kék.

— Kék! — mondtam.

— Ez sem igaz! — kiáltotta.

És valóban, akkor már sárga volt.

— Sárga? — mondtam meglepetten.

— Micsoda? — kacagott Hiuti. — Nincs is semmi a tenyeremben.

Ujjait széttárta, üres volt a tenvere.

— Hagyd a bűvészkedést, Hiuti. Ezt nálunk, Európában minden csepűragó tudja. Szegény kulikat becsaphatod vele. Ide figyelj. Még ma beszélsz miss Maryval és megmondod neki, hogy tévedtél és feleségül jöhet hozzám.

— Az nem lehet! — kiáltotta.

Elfogyott a türelmem. Megragadtam a karját és botommal többször végigváltam rajta. Meglepett, hogy nem védekezett. Pedig erős, izmos fickó. El voltam szánva, ha megtámad, lelövöm. De minden ellenállás nélkül tűrte az ütéseket. Abbahagytam az ütlegelést.

Megvető mosollyal nézett rám.

— Nekem akarsz fájdalmat okozni? Hosszú hegyes tűt kapott fel a gyékényről és arcába döfte. Azután kidugta a nyelvét és azt szúrta át egy másik tűvel. Iszonyú látvány volt. Aztán kihúzta a tűket és a sebből egy csepp vér se folyt.

— Láttam ilyet már Indiában. Fakírok mutogatják, akik meztelen lábbal sétálnak éles kardokon és szeges ágyra dőlnek le.

Hiuti végig nézett rajtam és öntelten mondta:

— Te mégsem tudod ezt.

Igaza volt. Zavarba hozott. Megértettem, hogy ezért uralkodik oly félelmes erővel a szegény megrémített emberekben.

— Hiuti, nem azért jöttem, hogy szemfényvesztő mutatványaimmal szórakoztass. Ha ki is bírod a tű szúrását, a revolvergolyó épp úgy kilyukasztja a bőrdőtet, mint akárákiét. Nézd, ebben a revolverben még a golyó van. Ha nem változtatod meg a jóslásodat, én mind a hetet beléd lövöm! Akkor mutasd meg, hogy nem fog a golyó!

Hiuti vinnyogó hangot hallatott.

— Beszélek a nagy szellemmel! — mondta meghunyászkodva.

— Ajánlom is neked, Hiuti. Miss Maryre pedig ne merj gondolni sem. Ha nem férsz a bőrdődbe, jelentést teszek az amerikai konzulátusnál. Börtönbe zárnak és évekig nem kerülsz ki. Ezzel otthagytam.

(Folytatjuk.)

Himzéssel díszített kézitáska.

Beszerezhető a MUL Kézimunkaboltjában.

HÁZTARTÁS

Tejfles paprikás csirke-leves. 2 csirkének az aprólékját feltesszük 1 kanál zsírral párolni és hozzáadunk 2 kisebb fej hagymát apróra vágva és 1 kanál rózsapaprikát. Ha puha, 1 kanál liszttel, 2 kanál tejfellel simára kikevert habarással sűrítjük és galuskát főzünk bele.

Levesbevaló daragaluska. Diónagyságú zsírt habosra keverünk kevés tört borsal és sóval, lassanként hozzá beledünk 4 evőkanál vizet, ha jól kikevertük, 3 dkg darát is keverünk közé, 1 óráig pihentetjük. Forró levesben 15 percig főzzük.

Snidling-mártás. 2 deci sűrű tejfelt, 2 tojás sárgájával elkeverünk, kevés sót, pár cepp ecetet, kiskanál apróra vágott snidlinget adunk hozzá. 2 keményre főtt, vágott tojást is lehet benne tenni. Ez hidegen, főzés nélkül használható.

Burgonya pástétom (előétel). 10 dkg vajt keverünk ki 3 tojás sárgájával, 1½ kg főtt, passzírozott burgonyát keverünk közé; 3—4 kanál tejfelt, sót és a tojások habját. Felét belerakjuk egy zsírozott, liszettel torta formába, 25 dkg darált sonkát, vagy hagymás párolt húst darálva, tejfellel, sóval, borsal elkeverve a burgonyakeverékre kenjük. A másik megmaradt masszát ráteszük és lisztes kézzel elsimítjuk. 1 óráig sütjük, kiborítjuk. Paradicsommártással adjuk fel.

Borjómáj-pástétom. 1 kg borjómáját pár órára vízben áztatunk. Felszeletelve 3 fej hagymával megsütjük. Háromszor ledaráljuk 6 főtt burgonyával együtt, 2 egész tojást, 10 dkg kockára vágott szalonnát, sót és pástétom-fűszert adunk bele. Zsírral kikenet formában 1 óráig gőzben főzzük.

Matrózhús. Marhafelsált veszünk, ujjnyi hosszú, keskeny csikokra vágva, két jó kanál zsírral pároljuk, mindig kevés vizet öntünk alá, esetleg víz helyett vörösbort, megsózzuk, megborsozzuk, egy zöldpaprikát, paradicsomot adunk még bele és puhára pároljuk. Ha a hús megpuhult, két deci tejfelt egy kis kanál liszttel elhabarunk és ugyanannyi vízzel felforrtva, a húsról öntjük, még egyszer felforraljuk és tálalhatjuk.

Holland mártás. Ezen mártás spárgához, karfiolhoz igen kitűnő. Hét dkg vajt kissé felolvasztunk s hozzákavarunk egy kanál lisztet s felöntjük a karfiol vagy spárgától maradt 2 deci lével, ugyanannyi tejfelt, kevés szerencsedióvirágot, külön párolt gombát teszünk bele, ízés szerint megsózzuk és elfőzzük, hogy síma mártást kapjunk, melyet külön élesztőben adunk fel az elkészített karfiol, vagy spárgához.

Csirke karfiollal. Vékony rántást készítenk, csont- vagy húslével feleresztjük és édes tejszínt adunk bele. Ha felforrt, a feldarabolt csirkét beletesszük és megsózzuk. Ezalatt főzzük meg egy karfiolt külön sósvízben és ha a karfiol félig megfőtt, a vízből kivesszük és a csirkével

együtt továbbfőzzük. Mielőtt feladnánk, a levébe még egy tojás sárgáját is belehabarunk.

Töltött kalarabé (Körítés). A fiatal kalarabét megtisztítjuk, belsejét kivájjuk és sósvízben puhára főzzük. A kivájt részt apróra vágjuk és kevés vajban petrezselyemzöldjével pároljuk. Adunk bele kevés zsemlyemorszát és egy egész tojást is keverünk hozzá. A megfőtt kalarabét a töltelékkel megtöltjük, lábosba rakjuk, kevés liszttel, egy deci tejfelt elkeverünk, rátöltjük és 10—15 percig sütőben pároljuk.

TÉSZTARECEPTEK

Kugler-torta. Tizennégy dkg cukrot, 7 tojás sárgáját félóráig keverünk, 12 dkg örölt diót, 14 dkg reszelt csokoládét, 7 tojás keményre vert habját gyengén összekeverünk, megsütjük, kettévágjuk s a következő töltelékkel megtöltjük: Négy szelet csokoládét tűzőn megpuhítunk, elkavarjuk, a tűzről le vesszük, 16 dkg vajjal és ízlés szerinti mennyiségű cukorral összekeverjük.

Csokoládé-rolád. Tizenhat dkg porcukrot, 1 egész tojást, 6 tojás sárgáját habzásig keverünk, hozzáadunk 4 szelet puhított csokoládét, utóljára a 6 tojás habját teszünk bele. Jól kikent és liszettel tepsi-ben megsütjük. Ha megsült, a tetejét kis szitán át meghintjük cukorral és kiborítjuk egy ív papirosra. Ha kihűlt, a közepét hosszában vastagon megkenjük tejszínhabbal, a két szélét a papiros segítségével vigyázva ráhajtuk. A papírról azután ismét áthengereljük a tátra és ha lehet, állal együtt jégre tesszük.

Hölgyeim! Le a kötötűvel

Itt a XX-ik század szenzációja. A szab. „Rapid” kézi kötökészítők. Munkája kézimunka. Minden kötési minta köthető. Néhány óra alatt köthet napszánc pullover, blúz, vagy ruhát. Kezelése -gyszerű. Ára P 35.— Kérje 13. ismertetőt. Aruforgalmi Kft., IV., Sütő-utca 2. felelelet 3.

Narancsjég-szelet. Tizennégy dkg vajt 14 dkg cukorral habosan elkeverünk, majd 2 egész tojást teszünk bele és 4 dkg tisztított mazsolát, törött vaniliát és kevés citromlevet, 14 dkg liszttel együtt hozzáadunk. Ezt a masszát ujjnyi vastagon elsimítjuk a formában, tetejét megkenjük tojás fehérjével és meghintjük héjazott, darált mandulával és szép világosra sütjük. Kiborítjuk s óvatosan visszaborítjuk egy másik deszkára, hogy a mandulás fele legyen felül. Narancsjéggel bevonjuk.

Narancs-szelet. Tíz dkg vajt 3 tojás sárgájával és 14 dkg vaniliás cukorral habzásig kikeverünk. Ezután hozzáadunk 3 dkg finomra tört vagy reszelt narancshéjat, kevés citromhéjat, 17 dkg lisztet és 3 tojás habját, azután kivajazott tepsi-ben világosra sütjük. A tetejére a következő masszát tesszük: Két tojás kemény habját, 10 dkg cukrot, 2 dkg vékony, hosszúra vágott narancshéjat, 10 dkg hámozott és vékony hosszúra vágott mandulával elkeverjük. Ezzel a tésztát bekenjük és újból sütőbe téve,

HERMESBABY

Svájci **írógép!**

Súlya tokkal együtt 3,80 kg, 6 cm magas.

A legkötelelesebb hordozható írógép!

Szíveskedjék az alábbi szelvényt beküldeni.

KOVACS A. ÉS TÁRSA
Budapest, V. Nádor-utca 5. Telefon. 181-367.

Kerem a Hermes Baby-írógép ismertetőjét!

Név: .....

Foglalkozás: .....

Cím: .....

megszárítjuk, míg a hab megkeményedik. Keskeny szeletekre felvágjuk.

Kelt íróstészta. Fél kg ínom liszthez 3 tojást, kis sót, 1 kanál porcukrot, 2 dkg élesztőt és annyi langyos tejet keverünk, hogy rétes keménységű tésztát készítsünk. Kissé kelni hagyjuk, azután ujjnyi vastagra elnyújtjuk. 25 dkg írósvajtot kis liszttel elkeverünk és háromszor bekenyújtjuk. Ujjnyi széles szalagokra sodorjuk, kúrtóskalács formára rárakjuk. Tojással bekenjük, diósucorral meghintjük és egyenletes tűznél szép világosra sütjük.

Gyümölcsrizs fagyaszítva. 35 dkg rizst tejben vaniliás cukorral megfőzünk, úgy, hogy minden szem külön álljon. Mikor megfőtt, közékeverünk 5—6 dkg vajot, azután egy puddingformába rakunk egy sorát a rizsből, rá egy sor cukrozott gyümölcsöt, egy sor kis darabokban csokoládét, megint rizst, gyümölcsöt, egy sor cukrozott narancshéjat és így tovább, míg tart a rizsből. A formát jégre állítjuk, tálaláskor a rizst táltra borítjuk és bőven cukrozott tejszínhabbal körítjük.

Béla-szelet. 15 dkg lisztet 10 dkg vajjal, 2 tojás sárgájával, 1 kanál porcukorral, csipetnyi sóval, fél citromlevével tésztává gyúrunk, jó vékonyra kinyújtjuk és tepsi-ben félig megsütjük. Ezalatt 14 dkg héjas mandulát vagy mogyorót megőrölve, 20 dkg porcukrot, 3 tábla reszelt csokoládét 4 tojás fehérjével habústban felforralunk folytonos kavarással közben, amíg csak jól megőrösödik, ekkor a tészta kenjük egyenletesen és míg megszárad, a sütőbe visszatesszük. Sütés után melegen hosszúra vágjuk. Sokáig eltartható tészta. A habústól, melyben felöszkös az öntet, vízbe állítjuk és habverővel erősen keverve főzzük.

Narancs fagyalt. 2 deci vízben 48 dkg cukrot tűzőn feloldunk, három narancs és 2 citrom levét beleöntjük, az egészet szitán áttörve, fagyaltgépből öntjük. Ha megfagyott, különféle befőtt vagy cukrozott gyümölcsöket darabokra vágva közékeverünk.

Ánizkenyér. 4 egész tojást ¼ kg cukorral 1 óráig keverünk, azután negyed kg lisztet, kevés ánizmagot, fél citrom levét hozzá keverjük és gerincesütő tepsi-ben megsütjük, ha megsült, felszeleteljük és újból sütjük.

Beretvás pasztilla fejfájás ellen

Orvosok ezrei

ajánlják a Togat-t

rheumatikus és köszvényes fájdalmak ellen, idegfájdalmaknál, fejfájásnál, tag- és izületi fájaldalmaknál, valamint meghűléses betegségek ellen. Tegyen még ma egy kísérletet. Kérje kifejezetten a kiváló hatású Togat-t. Teljesen ártalmatlan. Minden gyógyszerárban. P. 1.60

Tojásnélküli csodakifli. 14 dkg vaját, 21 dkg lisztet, 1 és egyenolcad deci tejfelt, kevés sót tálban jól kidolgozunk, vékonyra kinyújtjuk, derelyevágóval hosszszűk kockákat vágunk, lekvárral vagy dióval megtöltjük, szélét felhajlva, tetejét bekenjük tojás fehérjével, dióval és cukorral meghintjük.

Vaniliás kifli. Fél kg lisztet, negyed kg vaját, negyed kg cukrot, negyed kg darált mandulát, kevés tört vaniliát, 1 egész tojást összegyúrunk, kiflilit formálunk, tojás fehérjével bekenjük és darabos, cukros dióval meghintjük, szép pirosra sütjük.

Hajás tészta. Fél kg liszt, 40 dkg hár, 4 tojás sárgája, 4 tejmerő bor, 2 tejmerő tej, kevés só kell hozzá. A hárját a liszt egyharmad részével jól eldolgozva teszszük bele, a többiből gyúrt rétestésztát készítenk. Háromszor hajtogatjuk, mint a vajtészta, mindig fél órát pihentetjük. Forró késsel kockákra vágjuk és lekvárral töltjük.

É T R E N D

1940 március 1-től 10-ig

- PÉNTEK.** Ebéd: francia burgonyaleves, gombás, burgonyagombóc-körítés, túróspalacsinta. **Vasora:** velőkrokot karfiolsalátával, narancssalátá, apró sütemények.
- SZOMBAT.** Ebéd: gulyásleves, töltöttmetélt, gyümölcs. **Vasora:** debreceni tormával, sajt, gyümölcs.
- VASÁRNAP.** Ebéd: pulykaaprólék-leves, pulykasült, sültburgonya, párolt káposzta, fatörzstorta. **Vasora:** finom kocsonya tartár-mártással, hideg libamáj paprikasalátával, vegyes befőtt.
- HÉTFŐ.** Ebéd: paradicsomleves vajjaluskákkal, vese-velő, rizskörítés, aranygaluska borsadóval. **Vasora:** rakottburgonya, cellersaláta, sajt, gyümölcs.
- KEDD.** Ebéd: húsleves finom-metélttel, pirított darakörítés, tejfőles hagymamártás, tojásnélküli csodakifli. **Vasora:** csirkepörkölt tarhonyával, gyümölcs.
- SZERDA.** Ebéd: parajkrém-leves, hirtelenült rostélyos, burgonyapüré, ecetesuborka, derelye. **Vasora:** tea, hideg felvágott, szardellás vaj, sajt, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: köménymagleves pirított zsemlyével, töltöttkáposzta, almáslepény. **Vasora:** kirántott borjúszület, burgonyasaláta, gyümölcs.
- PÉNTEK.** Ebéd: étortt habbeves, lekváros-gombóc. **Vasora:** halokcsosnya, vegyes sajtok, gyümölcs.
- SZOMBAT.** Ebéd: burgonyaleves, ózomb vadassal, zsemlyegombóccal, narancspudding narancskrémrel. **Vasora:** kirántott főzelékszület, cékla, sajt, gyümölcs.
- VASÁRNAP.** Ebéd: raguleves, pulár szalonival sültve, sültburgonya, káposztasaláta, vegyes rétes. **Vasora:** füstöltkaraj hidegen, tormával, szárazkolbász, vegyes befőtt.

Kérek

PAMÁSZON+
ágyneműre

SZERKESZTŐI
ÜZENETEK

ÖRÖMMEL ADUNK HELYET az alábbi levélnek, mely „A miniszterelnök szíve” című vezércikkünkre visszahangként érkezett:

Szerkesztő Úr! Most olvasom „A miniszterelnök szíve” című cikkét. Erre most már mégis muszáj írnom, 1. hogy kifejezésre juttassam örömemet azon, hogy van magyar miniszterelnök, aki érzi, hogy nem az arany és a tank a legfontosabb egy nemzet életében, hanem a magyar vér hordozóinak sokasága, pláne, hogyha cselekedeteit is ez az érzés vezeti. 2. Azért a pompás indítványért óhajtom gratulációmát és hálámát kifejezni, hogy a 8-9 stb. gyermekes családok ügyében tett segítő gestuzokról minden minisztérium havonként tegyen jelentést. És ha ez meg nem történik, belátható időn belül meg fog történni, hogy ez a nemzet „csak akkor kiált egyet, mikor már elmerül (tegyük hozzá a saját szegényébe!) és amikor már késő.” Hiszen máris ott tartunk, hogy azok a „szülők”, akiknek kettő gyerekük van, büszkén, felémelt fővel járnak és hősöknek képzelhetik magukat, akiknek — igen keveseknek — pedig az a bizonyos 8-9 stb. van, azok már mélyrebes megvetésben részesülnek társadalmilag, róluk se ilyen, se olyan hatóság tudomást nem vesz érdemlegesen, pedig ezeket kellene ugrásszerűen előrevinni, hogy éhség és rongyok nélkül taníthatassák — vidékiek! — egyszerre 2-3-4 gyermeküket!

Magyaros köszöntéssel

VÖRÖS JÓZSEF, plébános

Egy hű olvasó, 1940. Elkerülte figyelmét az idevonatkozó ismertetésünk, amit az év lején közöltünk a lapban. Ismételtük, hogy a havonta fizető előfizelő az év leteltkor — úgy mint a multban is — részszűl kézímunka ajándékunkban. Erre az évre egy szép keresztöltéses asztalka terítővel kedveskedünk hűséges előfizetőinknek.

Fej-

és derékfájás, idegesség, émélyég, tisztátalan teint gyakran csak az emésztési zavaroknak következménye. Ilyenkor is kell a

DARMOL

ÖZV. F. PÁLNÉ, EGER. A dicsőítő ének latin neve: himnus, magyarul, ahogy ki-ejtjük, himnusznak írjuk. A dráma az a költői műfaj, amely cselekményeket jeleníti, mint éleket tünteti fel őket, beszélteti, de úgy, hogy a beszélgetések rendjén szerves cselekvény fejlődnek ki, mint az elbeszélő költészetben, oly cselekvény, amely egyttal jellemzi hordozót. A dráma lehet szomorújáték, szimű, vígjáték, komédia, bohózat. Tehát nem kizárólag szomorú tárgyú.

Gy. Ellen. Rég válaszoltunk volna levelére és a kéziratára is levélben, de a lak-címét sem mostani, sem azelőtti levelében nem írta meg. Sajnos, nem érkezett be egyik írásával sem munkatársaink közé. Szerény ösztinteséggel a regény szereplői papíralakok és az egész felépítés nem azonosítható az élet tömör, kőházak falai között lejátszódo eseményeivel. Mint-ha az volna a gondja, hogy bábszerűen mozogjanak és éljenek a történet keretében beállított emberfigurái. Az éle-

tet, vagy a belőle kiragadott egyes momentumokat vegye tollára s ne akarjon szalmabábokba életet lehelni, mert az anyag széthull és elporlad a kezei között. Fegyelmezze gondolatát és a saját lelkéből leheljen lelket bele. A címét írja meg, kérem, hogy a kéziratát visszaküldhessük.

NÖVÉRKÉK. Ezt a sajtóságot lelkiparadoxon csökevényét illetlennek és méltatlannak érezzük ahhoz a finom művi jellemhez, amely leveléből áttetsző kristályos prizmákban csillogtatja tisztaságát. A felderjelt öntudat belekerült a megtorlást követelő, visszáított hangulat zárt körébe, ahonnan szabadulni szeretne a magasabbrendű és nemesebb emberi etika szellemi intelligenciája zászlója alatt. Nem a meghunyászkodás, hanem az ön-éretet tüze lobog a lért dolgok hátterében, amit a beavatottaknak látniuk kell és megbecsülni, mint az őszinte egyeneség tradícióját, igaz megnyilvánulását. Gyötrelmet jelentene, ha ez a türelmes és fölényes magatartásából megaláztatott kerülné ki s talán még ennél is rosszabb, válságosabb lelki-konfliktusba sodródna bele, amit a kapcsolatok zárt-sága miatt nem tudna magáról lerázni. Azt tudja, hogy ebben az állapotban nem maradhatnak, jönni, történni kell valaminek, amiből azután új formák, új eredmények bontakoznak ki. De ez nem öntől függ. Várni, várni az alkalmas pillanatra s ha elérkezett, lecsapni rá és kényszeríteni az egyensúly helyreállítására.

Ismét kapható a SZÖRTELENÍTŐ és FIATALÍTÓ «DÉVA»-krém. Hatása végleges! «DÉVA», XIV., Hungária-körút 116. (Thököly-útnál.)

Nővér 456. Teljesítenők kívánságát szívesen, mint sok más előfizetőnké, de engedje megkérdeznünk: Ön rendelkezésére állana-e az olyan kérelmezőnek, aki nem írja alá a nevét a kérését tartalmazó levélben? Minden levelet bizalmasként kezelünk, nem kell tartson indiszkrétiótól. **Egy debreceni asszony.** Névtelenül csak az támad, aki nem mer a maga igazá mellett nyílt sisakkal kiállni. Szabály, hogy a támadók harc előtt üdvözlők egymást, ha csak nem halálos ellenségek. Tehát fel a sisakkal, hogy a mérközés kezdetét vehesse!

Pusztá. Örülünk és köszönjük, hogy szereti lapunkat s mint igaz baráthoz jött hozánk tanácsért. Fél a megszokás közönyötől; fél, hogy az ura elhidegül a napok egyformaságában; fél, hogy kialszik a tűz, hamuvá porlik a szikrázó parázs és újból nem lehet izózáva hevíteni. Ezekből és a többi rapszodikusan egymásba kapaszkozó szavaknak a mélyéről hallom kiesendülni a kérdést, amit itt továbbítottunk Önnek: van-e gyerekiek, Asszonyom? Gyerek, aki világra jöttével a legedesebb, legtisztább, legnemesebb érzéssel forrasztja össze az anya és apa szívéit. A forró szenvedély elhalkul, helyette új világ tárul ki, ahova bejutni az anyák privilégiuma. Égig lobogó lelkesedéssel lehet beszélni arról, hogy annak az átlényegülésnek a mélyén, amit a szülők fogalma jelent.

Pattanások, szeplők s az arc egyéb tisztatlanságai ellen használjon

LILI CRÉMET SZAPPANT PUDERT

Kapható mindenütt. Készíti KORÁNYI gyógyszerár, Budapest, VIII., Népszínház-utca 22.

micsoda áldott bőségét sugározza az ember életébe a Mindenható magához emelő szeretete. Ezt az érzést a költő szavakba nem öntheti, mert ennek kifejezésére nincsenek szavak. Ezt a Gondviselés az emberek szívébe véste, s csak az olvashatja el, akinek a szívéből apró, új szívecskék ébrednek életre. Csodálatos érzés ez, ami a férjet nem engedi elszakadni azoktól, akikhez az életével, vérének odaajándékozott sejtjeivel mindörökké tartozik. Fájdalom nélkül el nem tépheti összeforrasztott életük egyetlen gondolatát sem.

DECEMBER 8. Csöppet sem tetszik a dolog nekünk így, ahogy látjuk, ahogy betekintést nyertünk a kulisszák mögé. Őt év nagyon hosszú idő, de mégis kevés volt arra, hogy megismerje udvarlóját. Ezt bizonyítja kérdése is. A kifogásai nem vallanak olyan emberre, akiben egyedülállóan meg lehet bízni. Ha ő nincs tisztában a saját érzéseivel, szándékaival, miért udvarolt őt éven keresztül, miért foglalta le? Az ilyen feleltelen urak miatt nálunk is szükség volna a nővédelmi törvényre. Igaza van, nem fogadhatja el a kényszerből tett házassági ajánlatot, mert megálázna önértékét. Talán már meggondolta, hogy ezzel a bizonytalan magatartásával éppen annak okozott szomorúságot, aki tőle várta, őt éven át hűségesen várta a boldogsága teljesedését. Melyebb okot keressünk a halogatás és bizonytalanság hátterében? Nem olyan fiatal, hogy a megállapodottság nehezére esne. Ha talán többször és többet lehetnének együtt, valószínűleg olyanná alakulna viszonyuk, ahogyan szeretné. Bizonyos, hogy nem jelentkezne, ha nem érdekelné az Ön személye. Ön komolyan szereti őt, ez olyan döntő ok, amely amelletl szél, hogy várojon, még ha fáj is és bántja határozatlansága. Ne múljon Önön a boldogság elkerülése, ami ily hosszú idő óta hitegette és egyetlen vágygyal töltötte be a szívét.

Zörgő-kelengye fogalom.

Vénkisasszony, a írásművészetnek olyan szépnek, tökéletesnek kell lenni, hogy élményt jelentsen az olvasó számára. A téma maga a csonstszervezet, amelybe bele kell helyezni a szívet, az agyat és a többi szerveket. Azután be kell burkolni finom izomzattal, amit érzékeny idegszálak, véreerek, mint valami finom szövet rostjai, sűrűn átszövik, és funkciójuk összefügg velük. És ezeknek működését beföldi a külső, hártyszerű burkolat. Ami emögött történik, az az élet legnagyobb mechanizmusa. Ha nézzük az Ön kis dolgozatának a témáját, megfigyelési körét, kétségtelenül megállapíthatjuk, hogy ez a kis munkája első próbálkozása. Erdeme az a szeretet és csodálat, amit akkor érez, amikor gyönyörködve élvez valamelyik nagy írónk gondolatművészetét és nemese hatása alatt ellenállhatatlan vágyat érez az íráshoz. Kedves naivitással formázta szavakba gondolatait. És megszületett a kis, önképzőkori nivójú dolgozat. Nem több.

Mélyen tisztelt Szerkesztőség! Kérem a t. Szerkesztőséget, hogy az alábbi cikkemet a lapban megjelentetni sziveskedjenek. Talán az Önök részéről már unalmassá is vált az a téma, azonban mi, olvasók, még mindig érdeklődéssel fordulunk egy-egy hozzájáróláshoz. Üzenetem a **VII. lycista levele**re akar válasz lenni.

Fejtegetésem nagyon ügyes, azonban én még ezek után is kitartok állásfoglalásom mellett és nézeted helyességét nem ismerem el. Hogy miért? Azért, mert te, kedves kis lycista, túlságosan fiatal vagy ahhoz, hogy véleményedet ilyen energikusan nyilváníthasd. Te,

akinek még nincs másra gondod, csak a tanulásra, tapasztaltad-e már azt, amit a mai dolgozó nőknek kell tapasztalni az életben? A történelmi hasonlítások helyességét is tsgadom, mert a mai nőben nem az „örökölt rossz” van túlsúlyban, hanem a „szerzett” rossz. Ha valóban örököltük volna, akkor nem lenne ez „rossz”, hanem velünk született tulajdonság. Ebben az esetben neked sem szabadna a nőket vétkessé nyilvánítani! Azonban az örökölt jóság benne szunnyad minden nő szívében és várja, hogy mikor szabad jónak lenni! Tévedsz, kis lycista, ha azt hiszed, hogy én is a szírének, a női vámpírok seregéhez tartozom. Ezenben sincs furdórúhában tetszelegni, nem is járok mélyen dekoltált ruhákban és lásd, az ibolyahasonlatod mégis csodót mond! Meggyőződésem, hogy a mai férfiaknak nem kell a szerény ibolya, inkább nyúljanak a pompázó rózsá után. Ennek ellenkezőjéről a cikked sem győzött meg, mert fölébe kerül az, ami neked, kis lycista, még nem lehet, a tapasztalat. Jegyezd meg, hogy könyvből megtanulhatod a földrajzot, a matematikát, de a női és férfiéket soha. Védem a mai lányokat, azokat, akik dolgoznak, s akiknek szerény ibolyaéletét nem veszik észre a férfiak. Sőt még az sem, akinek otthonában egy egész életre ontani szeretnék a jóság illatát, mert az is keresztütiapos és rálép a szerény ibolyára, hogy elérhesse a nyíló rózsát. Ezért járnak álarcbban, ezért akarnak lüldökölni és túltelni egymáson a nők. Igen, a helyes utat eltévesztették, ezt elismerem, de hidd el, mihelyt meghódol az, akiért ezerarcúvá lesz a nő, megint a régi kis ibolya ő, akinek csak egy vágva van: örökre megtartani azt a valakit. Ha pedig ez nem sikerül, ami eddig csak külsin volt rajta, valóságá válik. Ne hibáztasd tehát a mai nőt és ne vedd tudomásul ajkbiggyeszte az ök lélekdurvító harukkat a létért, mert bármilyen szerénytelenségnek is tűnik, tartom oly hősiességné, mint a régi nők kiváló bátorságát. A várfalak mögött a hős asszonyok az életüket áldozták fel a szent célért, a XX. század asszonya pedig a nőiességét, lelki finomságát áldozza fel a mindennapos harcban és azt sem tudja miért és meddig? Ezt én így érzem és így érzi még sok nő. Egyszer te is igazat adsz nekem.

„Kalocsáról.”

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársnőim közül kítől kaphatnék tanácsot és reumabántalmakat eredményesen gyógyító specialista orvos címét, akihez betegséggemmel fordulhatnék. Orvosi megállapítás, hogy nincs sem érelmeszesedésem, sem cukrom, de a karomban hasagató fájdalmat és zsiabadást érzek. Ha valaki hasonló betegségből kigyógyult, kérem, írja meg orvosa címét és a gyógykezelés módját. Nagyon hálásan megköszönöm. „Gyógyulást kereső.”

Kedves lányok! Melyiketek levelezne és ismerkedne meg szívesen 18 éves, zenét, táncot, szórakozást kedvelő házias úri-lánnyal. Írjatok minél előbb. Fényképes választ küldjétek címre: Kecskemét, Batthyány-u. 23. Orvos leánya.

Kedves olvasótársnőim közül kinek volna postamesterőné ismerőse, akihez szíves volna ajánlani gyakornoknak. Négy középiskolát végzett úri-lány vagyok. Hivatali munkán kívül háztartási munkában is készséggel segítenék. Leveleket „Dolgozni és tanulni szeretnék” jelígyem a szerkesztőség címére kérek.

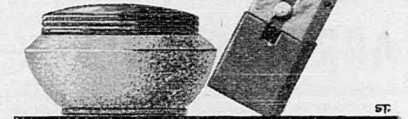
KHASANA

készítmények reggeltől estig változatlan frissességben ragyognak arcán

Az előkelő világ kedvelt arc- és ajakruzsza.

Árak:

Ajakruzs 1.20 és 2.90 P
Arcruzs 1.80 és 3.50 P

Minden szaküzlet készséggel bemutatja

Forgalomba hozza:

MIHALY OTTÓ gyógyszerárúgyár
Budapest VI.

Rejtvénymegfejtés

A február hó 1. számban közölt kereszt-rejtvény helyes megfejtése: vízszintes sor 1. „Telik szemje drága nedvel”. Függőleges sor 9. „Melyet a szív óhajt s kedvel”. A helyesen megfejtők közül ajándékban részesültek:

1–5. díjat: a **MUL Kézimunkabolt** (Budapest, VI., Teréz-körút 6.) előnyomatott milő-ajándékát nyerték: Borbély Gáborné (Békés), Verdes Mihályné (Hajdúdorog), Huszár Zsigmondné (Szolnok), Somorjai Jánosné (Komárom), Porogi Istvánné (Szombathely).

6–7. díjat: **Juno kozmetikai intézet** (Budapest, IV., Károly király-út 24.) arc-krém-, púder- és szappan ajándékát nyerték: Csiba Lajosné (Budapest), Szente Jenőné (Pápa).

8–9. díjat: **Korányi gyógyszerértár** (Budapest, VIII., Népszínház-u. 22.) egy-egy

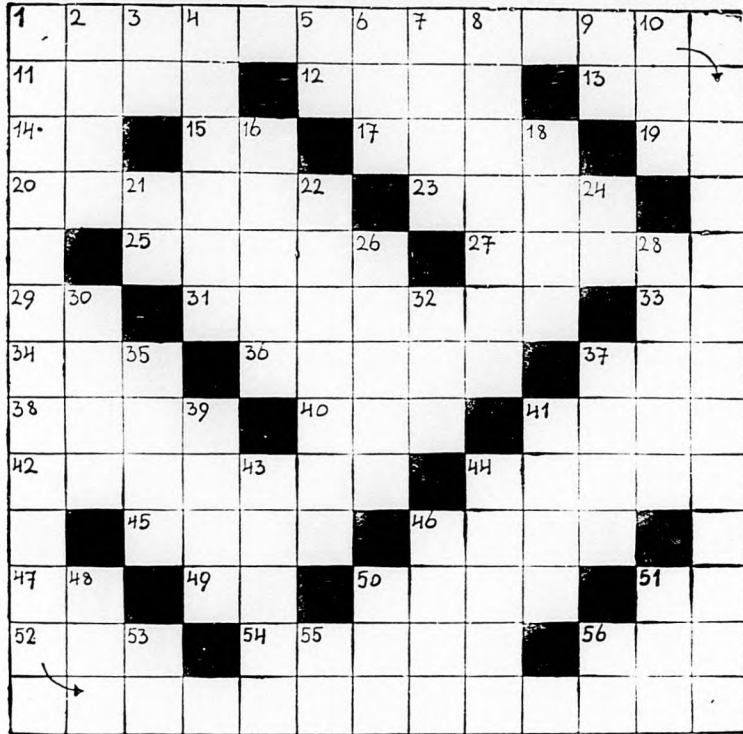
FOLDESNE «JUNO» KOZMETIKAI INTÉZETE, Budapest, IV., Károly király-út 24. Tel.: 389-1-59. Szépségápolás. Szőrés-lak, szemölcsök végleges eltávolítása felelősséggel. Biztos hatású szépítőszerek. Tanítványok kiképzése. Díjtalan tanácsadás levél útján is.

KERESZTREJTVÉNY

Vachott Sándor

«A külföld rabja» című versének két sora a vízszintes 1 és függőleges 1 hosszú sorokban.

Megfejtési határidő:
1940 március 10

A megfejtés eredményét 1940 április hó 1-i számunkban közöljük.

JUTALOMDIJAK:

1—5. díj: a MUL Kézimunkabolt (Budapest, VI., Teréz-körút 6) előnyomtatott millió-ajándéka.

6—7. díj: JUNO kozmetikai intézet (Budapest, IV., Károly király-út 24) arckrém-, púder- és szappanajándéka.

8—9. díj: Korányi-gyógyszertár (Budapest, VIII., Népszínház-utca 22) egy-egy LIII-krém-, szappan- és púder-ajándéka.

10. díj: Cadeau csokoládégyár (Budapest, VI., Izabella-utca 88. sz.) 1/4 kg díszdobozos bonbon-ajándéka.

11. díj: Heilig harisnyaház (VII., Rákóczi-út 26) egy pár selyemharisnya-ajándéka.

12—16. díj: egy-egy előfestett gobelinretikül.

17—20. díj: két-két tálcakendő-ajándék.

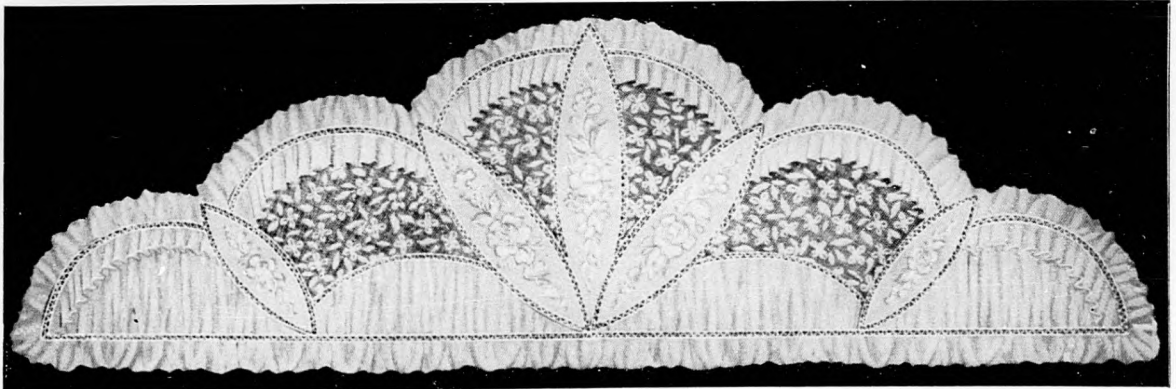
21—30-ig: ajándék-meglepetések.

VÍZSZINTES: 11. Cianoné leányneve. 12. Tejtermék. 13. Öreg. 14. Képző. 15. Görög betű. 17. Fegyver. 19. Egyiptomi istenség. 20. Felettünk van. 23. Ilyen kép is van. 25. Szín- és filmdarab író. 27. Nagyközség Zólyom megyében. 29. Nem áll. 31. Ólomérc. 33. Rag. 34. Fontos fém. 36. Híres athéni embergyűlölő, ki-nek alakját egy antik dráma tette híressé. 37. Tinta — idegen nyelven. 38. Magyar táji- és arcképfestő egyik neve. 40. Nemes mássalhangzói. 41. Egyiptomiak szent madara volt. 42. Kisközség

Sopron megyében. 44. Törzs — idegen nyelven. 45. Borszívó. 46. Szorzó szócska. 47. Rangjelző. 49. Nátrium vegyjele. 50. Érzékszerv. 51. Rag. 52. Tagadó szó. 54. Pompás. 56. Mongol-török ür.

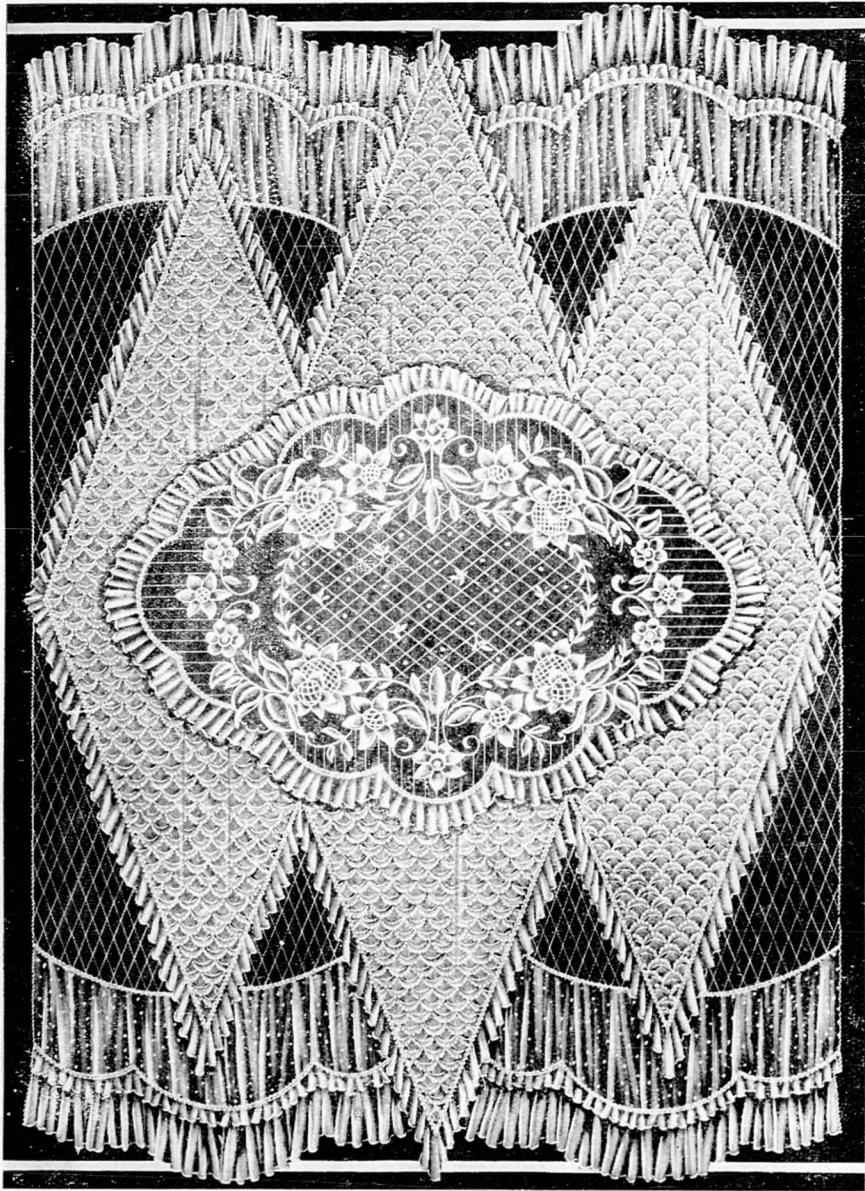
FÜGGŐLEGES: 2. Az emberi szervezet működésénél fontos ténykedést fejt ki. 3. Cigány Dénes. 4. Maláj ruhadarab, a csipőre csavart kendő. 5. Nagy Sándor. 6. Tibeti háziállat. 7. Felszentel. 8. Orosz zeneszerző. 9. Román Vilmos. 10. Tágas terület. 16. Több anyagnak elegye. 18.

Huzal. 21. Görög összetételekben kettőt jelent. 22. Magyar hangszer. 24. Zalai Viktor. 26. Vésett féldrágakő. 28. Német romantikus író, népdalgyűjteménye híres. 30. Előkelő angol hölgy. 32. Kérdő szó. 35. ...bard, norvég szigetcsoport az Északi-jégestengerben. 37. Szerbiai folyó, a Rigómezőt is érinti. 39. Falusi leánynev. 41. Hasonlóképpen — latinul. 43. Nagyszülő. 44. Európai nép. 46. A varrónő teszi. 48. Női név. 50. A takács teszi. 51. Járom. 53. Magyar János. 55. Angol prepozíció. 56. Rossz vajban van.

Díszes ágypárna. Beszerezhető a M. U. L. Kézimunkaboltjában (Budapest, VI., Teréz-körút 6. szám.)

MAGYAR NŐK LAPJA

Függönyanyagból készült izléses mintájú ágyterítő. Teljesen készen, vagy hozzávaló anyag, esetleg előrajzolja beszerezhető a MUL Kézimunkaboltban, (Teréz-körút 6.) Kérjük, tekintse meg izléssel felszerelt gyermekjáték-osztályunkat